

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 56 - 25 Kuruş

8 - Haziran - Çarşamba - 1949

VERE YIKILAN MIHRACENİN
ÜZERİNDEN ATLIYARAK YATAK
ODASINA DALDI...

KİMSE
YOKMUŞ!

MIHRACENİN ADAMLARI VE
HATTA İNGİLİZLERDEN BAZI-
LARI MIHRACEYİ KALDIRMA-
GA ÇALIŞIRKEN---

YAVAS...
OMUZUMU
HIRPALA-
MAYIN...

TOMSON KUMANDAYI
SANA BIRAKIYORUM
BÜTÜN MESULİYET
BENİM. ONUN İÇİN
YAKALANMIDAN
ÖNCE KAÇMALIYIM.

İNGİLİZ OLDU-
GUNUZ İÇİN
SİZİ TEFKİF
EDEMEZLER...

ÖYLE AMA KANUN-
LARIMIZ MIHRA-
CENİN HAYATINI
EMNİYET ALTINA
ALDIĞI İÇİN BENİ
TEFKİF EDECEK
LERDİR.
ALLAH İSMAR-
LADIĞI!--

YOLUN AÇIK
OLSUN YÜZBA-
ŞIM!--

EFENDİM, YÜZBAŞI
SULLIVAN MIHRACE-
YE ATEŞ ETTİ. 1887
KANUNUNA GÖRE
TEFKİFE GELDİK.

SİZ UYKUDAMISINIZ
YAHU? SULLIVAN
KAÇTI---

MIHRACEYE YAPI-
LAN SUİKAST TESE-
BÜSÜ CABUCAK KUR
TALADA ETİFAFA YA-
YILIR. HELEN DE
DUYAR. FAKAT BU-
NU YAPANIN KİM
OLDUĞUNDAN HA-
BERSİZ MIHRACE-
YE GEÇMİŞ OLSU-
NA GİDER---

ALTES. MÜTHİS HABERİ
İSİTİNCE HEMEN KÖŞ-
TÜM. İŞİ İNŞALLAH
MÜHİM DEĞİLDİR--

DERİN BİR YARA DEĞİL.
KURŞUN SİYİRDİ GEÇTİ.
ALAKANIZA MINNETTA-
RIM. MİS. HATTA BU
YÜZDEN BU SUİKASTI
YAPANA ADETATEŞEK-
KÜR EDECEĞİM---

BÖYLE SÖYLEME-
YİN ALTES. SİZE
ATEŞ EDEN SEFİL
BÜTÜN SEHRİN
NEFRETİNİ ÜZE-
RİNE ÇEKTİ

SİZİNKİNİ DE
Mİ HELEN?

13013 Numaralı Piyango Bileti

Nakleden: Mustafa RONA

Esteban Joraz, bütün dikkatini gözlerine verdiğini, yüzünün gerilişinden belli eden bir tavırla odayı çepeçevre gözden geçirdi.

Tepedeki büyük avize, bol ışık veriyordu ama, kalın perdeler bütün pencerelerde ve balkon kapısında çekili oldukları için dışarıya hiç ışık sızmadığı muhakkaktı.

Esteban Joraz, lâstik eldivenler geçirdiği elleriyle, devrik duran yazıhaneyi kaldırıp düzeltti. Yere yuvarlanmış iki iskemleyi kaldırdı. Kitap etajerini de ayağa kaldırdı ve yerlere serpili kitapları etajere yerleştirdikten sonra gerisin geriye çekilip odaya bir kere daha baktı. Odada biraz önce kavgı edilmiş ve bir adam öldürülmüş olduğunu belirten hiçbir iz kalmamıştı. Büyük kanapenin altında yatan ölünün kaskatı kesilmiş iki ayağını görmek için de bir hayli iğilmek lâzımdı. Evet, orada, Joraz'ın biraz önce ansızın saldırdığı biçare yatıyordu!

na göre polis, şimdiye kadar hiçbir şey meydana çıkarabilmiş değildi. Gazeteler, gayet ustalıkla ve soğukkanlılıkla tertiplenmiş ve katilinin bulunması imkânsız denecek kadar zor bir cinayetten bahsetmişlerdi.

Esteban Joraz, çaldığı banknot destesinden ilk banknotu çektiği gün, bu paranın altında bir de piyango bileti bulunduğunu görünce sevindi:

— Vay canına.. Paraların arasına da bir piyango bileti de varmış demek.. Hem de numarası 13 le bitiyor!.. Şu 13 bana daima uğur getirmiştir...

Bundan sonraki günlerde Esteban Joraz gayet sakin ve rahat bir ömür sürmeğe başladı. Fazla para harcıyarak dikkati çekmiyor ve hali vakti yerinde, uslu akıllı bir vatandaş olarak görünmeğe itina ediyordu.

Esteban'ın bu sakin hayatı, epey bir müddet devam edebilirdi ama, ne çare, ki bir gün gazeteleri açtığı

ihtiyarî dehşet duydu.

— Vazgeç Esteban! dedi, Bu paraya tamah etme!. Yakalanırsın val-lahi!.

Evden çıkıp orta halli bir lokantaya giderek iyice karnını doyurdu. Kendini oyalamak ve elindeki bilete isabet eden muazzam serveti düşünmemek için bir sinemaya gitti.. Fakat unutmak ne mümkün? 200 bin peseta bir türlü aklından çıkmıyor, 13013 numaralı bileti, gözlerinin önünde dansedip duruyordu. Kendi kendine:

— İki yüz bin peseta bu!. Lâf değil!.

Diye homurdandı.

Beş gün, kendi kendisiyle müthiş bir mücadeleye girişti. Fakat ne zaman eline bir gazete alacak olsa 13013 numaranın 200 bin lira kazandığı haberini okumasın, olmuyordu.

Beşinci gün, mücadeleyi kaybetmişti. Birkaç kadeh sert alkollü içki içerek kendini cesaretlendirdikten sonra piyango idaresine doğru

rek:

— Bir, iki dakika sabreder misiniz!.

Dedi.

Esteban Joraz kendi kendine: «İşte!. Hiçbir fevkalâdelik yok!» diye düşündü. Maamafih içinde yine bir merak yok değildi ve bir türlü yerinde rahat oturamıyordu. Böyle ne kadar, yerleştiği yerde kaldı, kendisi de bilemiyordu. Birden kolunu, sert bir elin tuttuğunu hissetti. Hiddetle haykırıp yerinden fırlıyacak oldu. Fakat kendisini kurtarmak hususundaki bütün gayretleri bir netice vermediği gibi tabancasını çekmek isteği de neticesiz kaldı. Kollarını tutan eller, mukavemet edilmez bir kuvvetteydi ve zaten o kıpırdayınca kadar bileklerine kelepçeler de geçmişti.

Sert bir ses:

— Otur oturduğun yerde!. Artık yakalandın!. dedi.

İki adam, kollarından yakalayıp Esteban'ı sürüklercesine götürdüler ve bir polis otomobiline taktılar. Yanına oturan iki polis memurundan biri:

— Bak aslanım!. Polis senden daha akıllı çıktı, görüyorsun ya!. dedi. Beni tanımadın mı?. Ben komiser Valdoroş'im!. Tam beş gündür, 13013 numaralı piyango biletinin yeni sahibini bekliyordum.. Adeta ümidim kırılmağa başlamıştı. Hesaplarım yanlış olduğuna inancak hale gelmiştim. Fakat neticede para hırsı yine galip geldi. Seni buralara sürükledi ve yakalandın!. Komiser, gülümsüyerek devam etti:

— Ama itiraf ederim, ki bu işte şanssızlığın da olmadı değil.. Öldürdüğün adamın bir hizmetçisi varmış meğerse.. Bileti aldığı gün ihtiyar hizmetçiye: «Eğer büyük ikramiye çıkarsa yarı yarıya paylaşıyoruz!» diye söz vermiş. Bunun üzerine kadın da biletin numarasını sormuş ve bir tarafa yazdırmış.. Bu numara 13013 tü.

Esteban Joraz kindar bakışlarla komiseri süzerken memur devam etti:

— İşte biz, hizmetçi kadının ifadesi üzerine bu piyango bileti meselesini öğrendik. Yoksa seni yakalamamıza imkân olmayacaktı..

Esteban Joraz dayanamamıştı:

— Lâf!. dedi. Eğer bilete büyük ikramiye çıkmıyadı, beni yakalamanız yine mümkün olmazdı.

Komiser bir kahkaha attı:

— Ne?. Sen de az sersemlerden değilmisin ya?. Senin biletin ikramiye kazandığını kim söylüyor?. Bilete peş para düşmedi.. O haberi gazetelere biz yazdırdık, ki zati âlinizi rahat rahat enseliyelim.. Zaten çıksaydı da bir istifaden olmayacaktı. Nasıl olsa asılacaksınız!.

Komiser, gülümsüyerek devam etti: « Amma itiraf ederim, ki bu işte şanssızlığın olmadı değil!.. »

Esteban Joraz, ihtiyatlı bir adamdı. Odadan çıkmadan önce, bir kere daha çevresine dikkatli bir nazar atfedip en ufak bir iz bile kalmamış olduğuna kanaat getirmemezlik edemedi. Bu harekette ne kadar haklı olduğunu da derhal gördü. Çünkü, demincek ayağa kaldırdığı yazıhanenin hemen önünde, yerde bir düğme gözüne ilişmişti. Bir iki adım da seğırtip eline alınca kendi yeğendinden düşmüş olduğunu gördü. Gülümsedi ve düğmeyi hemen cebine attı.

Artık odada, en ufak bir iz; polise bir ip ucu verebilecek herhangi bir işaret kalmamıştı!

Kapının yanındaki düğmeyi çevirerek elektriği söndürdü. Yavaşça kapıyı açtı ve sakin adımlarla dışarı çıkıp tekrar kapattı...

Biraz sonra odadan hayli uzakta bulunuyordu.

Esteban Joraz, öldürdüğü adamdan çaldığı banknot tomarını bozup paraları yemeğe başlamak için tam bir ay sabırla beklemişti. Gerçi bu, lüzumsuz bir ihtiyat tedbiriydi ama, ne olur ne olmaz.. Fakat esasen gazetelerin yazdıklarından anlaşıldığı

vakit çekilen piyango numaralarını okuyunca aklı başından gidecek gibi oldu. 13013 numaraya tam 200 bin peseta isabet etmişti. Hemen evine koşup odasına çıktı. Gazetedeki numarayı, banknot destesinden çıkan biletin numarasıyla karşılaştırınca artık şüphesi kalmamıştı: Evet, kendi elinde bulunan 13013 numaralı bileti, büyük ikramiyeyi kazanmıştı.

Esteban, biletine 200 bin peseta çıktığına inanınca bir iskemleye göküverdi. Alnında ter taneleri belirmişti. Mendiliyle terini kuruttuktan sonra büfeye kadar uzanıp bir şişe konyakla bir kadeh çıkardı. Arka arkaya birkaç kadeh çekince kendine itimadı, yerine geldi.

Mırıldanıyordu:

— İşte bak!.. Şimdi ne yapacağız?

Hakikaten müşkül bir durumdaydı. Piyango idaresine gidip büyük ikramiyeyi alsın mı, almasın mı?. Ya öldürdüğü adam biletini alırken adını kaydettirdiyse?. Bu, zayıf bir ihtimaldi. Fakat ister misin, biletini eşine dostuna göstermiş olsun?

Gözlerinin önünde, bir anda, idam sehvası canlanıverince, gayri-

yola koyuldu. Hem gidiyor, hem de bütün muhakeme kabiliyetini toparlayarak bu işteki tehlikeleri düşünmeğe çabalıyordu. Var mıydı tehlike?. Hayır! Biletine, daha doğrusu öldürdüğü adamın biletine isabet eden parayı almakla hiçbir tehlike koşmıyacaktı. 13013 numaralı bileti kimin almış olduğunu, kim bilecek? Ahbaplar, birbirlerine çoğu defa piyangodan bileti aldıklarını söylerler ama, numarasını söylemek pek âdet değildir. Hem zaten öldürdüğü adamın öyle pek çok ahbabı ve eşi dostu olmadığını da biliyordu. Adetiydi. Birini gözüne kestirdi mi, adama kıllı kontrol eder, tahkikatını iyice yapar, ondan sonra işe girişirdi. Bu sefer de öyle olmuş ve son kurbanının kimse ile dost olmıyan, adeta insandan kaçan biri olduğunu tesbit etmişti.

Kendi kendini cesaretlendirmek istiyerek:

— Evet, evet!. Bu işte hiçbir tehlike yok!. Gidip paraları alayım da keyfime bakayım! dedi.

Ve bu kararla binaya girdi.

Bileti uzattığı memur, hiçbir gayritabiiyet göstermedi. Aldı ev Esteban'a oturması için bir yer göstere-

BİNBİR RÖNAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

G enç kızı çekerek:
— Aksilik etme! dedi. Efendi seni görmek istiyor.
Ve kötü kötü gülererek ilâve etti:
— Sana göstereceği bir sürprizi var da..
Aynı anda, kapıda gözlüklü ve uzun burunlu biri daha peyda olmuştı. Bu, doktor Keller'di. Elinde köseleden yapılmış kemer gibi bir şey taşıyor ve söyleniyordu:
— Aksilik ediyorsa söyle de beline deli kemerini takıvereyim Anna.. Biz azgın hastalara yapılabilecek muameleyi pekâlâ biliriz.
Frav Şrat da söylendi:
— O da bilir bunu.. Bilmez olur mu hiç? Bak nasıl kuzu gibi uslu uslu geliyor..

Patrisya için iki haydudun peşine takılıp alt kata inmekten başka çare kalmamıştı. Hep birlikte, vaktiyle Grundla bir kere daha konuşmuş olduğu odaya doğruldular. Keller, kapıyı vurup içeriye girdi. Sonra Frav Şrata Almanca bir şey söyledi ve kadın da Patrisyayı hoyratcasına odaya itiverdi.

Patrisya Feyn, o zamana kadar deli gömleği nedir görmemişti. Fakat odaya girer girmez, doktor Kellerin elinde tuttuğu aletin neye yaradığını derhal anlamıştı. Çünkü odanın içinde, tam karşısında Dallas bir iskemleye oturtulmuş, belinden, doktorun elindeki gibi bir kayışla bağlanmış, elleri de arkasında düğümlenmişti.

Kızgın Korlar

Patrisya, yazıhaneden tarafa bakmadan Grund'un orada olduğunu hissetti. Odanın havasında öyle

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 38

yen böyle bir şey yapmamasını rica eder tarzda bakıyordu. İngiliz, iskemlesinde dimdik ve meydan okur bir tarzda oturmuştu. Bu hali gören Patrisya, kalbi burkularak yazıhaneden tarafa döndü. Grund, koltuğuna gömülmüş, dudakları arasında yeni yakılmış kocaman bir yaprak sigarası, bir duman perdesi arasından kendisini süzüyordu.

Başıyla Dallas'ı işaret ederek alaycı bir sesle:

— İşte gayet mahir bir zat! dedi. Merdivenlerden aşağıya, babasının evindeymiş gibi inmiş ama bizim sadık Anna'nın peşinde olduğundan haberi bile yok...

Odanın içinde çınlayan kaba bir kahkaha savurduktan sonra devam etti:

— İhtiyar aksak bacak, belki eskisi kadar genç ve faal değildir ama, yine kendisini korumasını bilir.. Hem de nasıl bilir? Bu İngiliz faresi, evin içinde dolaşıp dururken Anna da benim odamda çalan a-

Genç kıza bakarken altın dişleriyle sırttı. Patrisya artık tamamen bezmişti ve titrek bir sesle cevap verdi:

— Peki, dedi. ben size bu parolayı verdikten sonra sözünüzü tutacağınız ne malûm?

— İhtiyar aksak bacak, dolandırıcı değildir. Ben sizden yarım milyon istedim. Bu kadarı bana yeter. Para ele geçer geçmez kardeşiniz de, siz de serbest olacaksınız.

— Peki vesikalar ne olacak?

— Tabii onları da size iade edeceğim.

Ve ilâve etti:

— Haydi Froylâyn, artık yola çıkmamız lâzım. Gerçi bu ev, hayli تنها bir yerdedir ama az önce duymuş olduğunuz tabanca seslerinin, civarın merakını kabartmış olması ihtimali de var. Polisin tecessüsü yüzünden işimden kalmak istemem. Sonra hava kararmadan havalanmayı da istiyorum. Haydi

tavırla salıyarak dedi ki:
— Hayır. Bana bir sürü dertler çıkarmış olan bu bayı bırakıp da kendime zorla tehlike yaratmak istemem. Zaten işlerime okadar burnunu soktu ki hem usullerimi, hem de teşkilâtımı iyice öğrendi. Gerçi sizin arzunuzu yerine getirmek isterdim froylâyn ama, bu meselede...

Sözünü bitirmede, mühimsemez bir tavırla purosundan bir nefes çekti. Patrisya'nın endişesi artmıştı:

— Ne yapacaksınız onu? diye sordu.

Aksak bacaklı adam gülümsedi:

— Vaktiyle İngiliz tarihinde okumuştum. Strafford adlı birine herkes şefaatte bulunduğu halde Essex kontu ölüm cezasında ısrar etmiş ve böylece Strafford'un da akibeti belli olmuş. İngilizler zaten pratik adamlardır.

Grund bağlı adama kötü kötü baktı ve söylendi:

— Ölülerin dostu yoktur. Ağızlarını açıp bir şey söyleyemezler. Biz yola çıktıktan sonra doktor Keller, Mister Dallas'ın hesabını görecektir.

Patrisya, kütüphanenin bir köşesinde parlıyan iki gözlük camı görünce doktor Keller'in de orada bulunduğunu anladı. Yüzü sapsarı kesilmişti ve Grund'a adetâ haykırdı:

— Benimle alay mı ediyorsunuz? Ne demek istiyorsunuz yani?..

Birdenbire susmuştu. Çünkü düşmanın sert ve sabit bakışlarıyla karşılaşmıştı. Fakat yine devam ederek:

— Mister Dallas benim verdiğin direktife göre hareket ediyordu. dedi. Eğer bu işte bir suçlu varsa o da benim. Çünkü onun şimdi burada bulunmasından yalnız ben mesulüm.

İri yarı haydut:

— Bunların hepsini biliyorum, dedi. Lizelotte, ölmeden önce hepsini anlattı. Bu muhterem zatın, memleketine ihanet ve casusluk suçlarıyla vatanında mahkûm edilmiş olduğunu belki bilmezsiniz. Hanım kızım, kullanacağınız adamları, daha isabetli seçmesini öğreniniz. Bu adam, uğurunda bu kadar üzülmene değeri biridir. Haydi, şu parolayı verin de gideyim artık!

Patrisya Feyn titriyordu. Fakat inatla cevap verdi:

— Kendisini serbest bırakmadan önce bir şey söylemem.

Grund'un yüzünün manâsı, birdenbire tamamen değişti. Gözlerinde katil bir ateş yandı; şişman yanakları titredi ve ağzı köpüklenirken bağırdı:

— Anna!

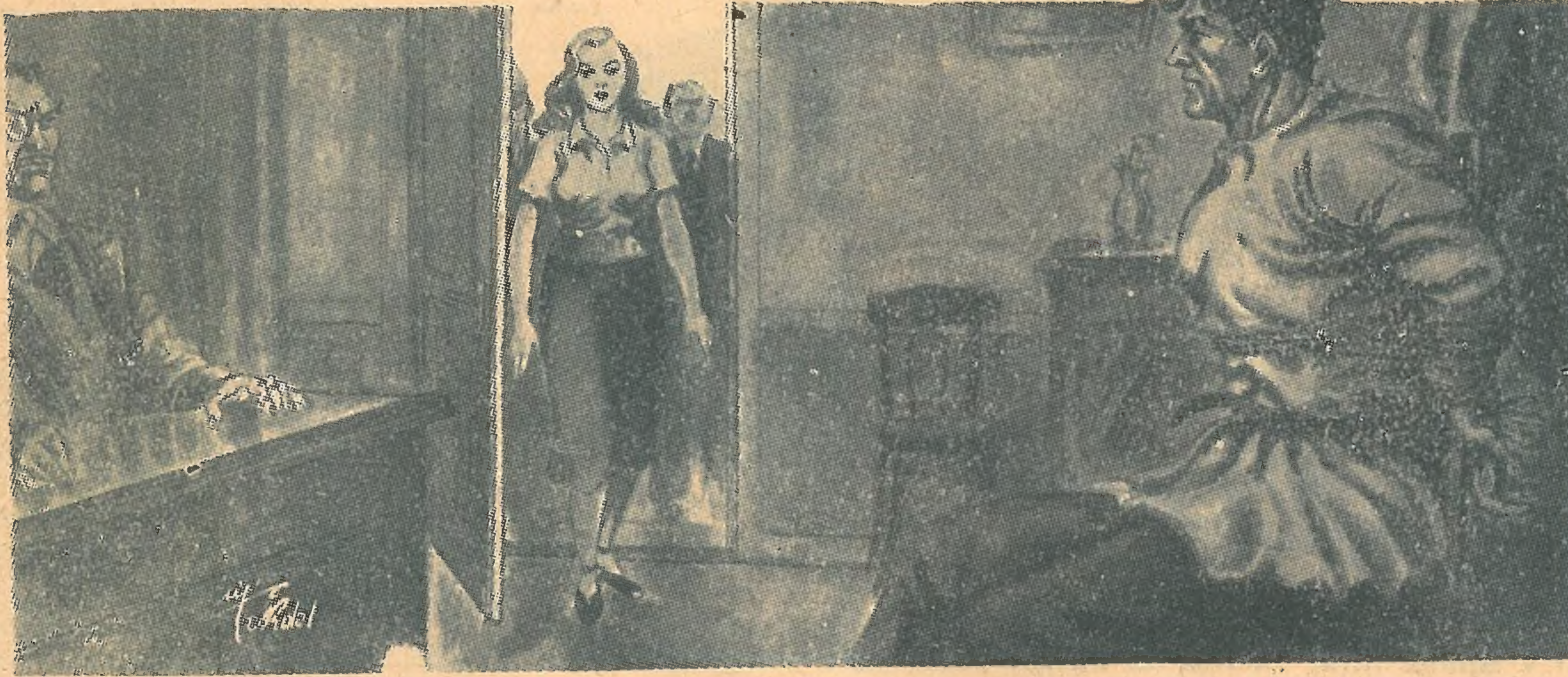
Frav Şrat hemen saklandığı karanlık köşeden çıkıvermişti. Aksak bacaklı adam, Şimdi artık genç kıza bakmıyordu. Dallas'a doğru dönmüştü ve almanca bir emir homurdanmıştı. Genç kız, haydudun nedeğini anlamadı, fakat Dallas'ın vücudunun birdenbire gerildiğini görür gibi oldu.

Cadı karı bir kahkaha attı ve kütüphanenin bir köşesinde duran çini sobaya doğruldu. Sobanın kapağı önünde eğildi ve kapağı açınca içeride kıp kıp kızıl kor kesilmiş kömürler görüldü. Patrisya sıçrarcasına dönmüş ve kadının bir maşa ile kızgın bir kor yakaladığını görmüştü.

Grund ayağa kalkmıştı ve gözlerini Dallas'tan hiç ayırmıyordu. İngiliz, sessiz duruyordu ve genç kız, adamın alnında ter taneleri biriktiğini gördü.

Anna kor halindeki kömürü maşa ile tutarak götürdü ve Grund maşayı tutmak için elini uzattı. Fakat Patrisya, birdenbire sıçrayarak aksak bacakla Dallas arasına fırlayıverdi. Casus, Dallas'a yaklaşırken

(Devamı 14 ncü sahifede)

Tam karşısında, Dallas bir iskemleye oturmuş, belinden, doktosun elindeki gibi bir kayışla bağlanmıştı.

bir gerginlik vardı ki Grund'un oda-da bulunduğunu anlamak için kendisini görmeğe lüzum yoktu. Şimdi genç kız, iri yarı haydudun, kurbanına müthiş hiddet buhranlarında daima yaptığı gibi dudaklarının köşesinde ezici bir tebessümle baktığını tahmin ediyordu. Patrisya, hemen kararını verdi. Dallas ona sahte bir parola vermesini söylemişti ama, mademki şimdi kendisi de mağlup olmuştu, bu şartlar altında herifi aldatmaya kalkışmak, çok tehlikeli bir kılık alıyordu. Grund ona:

— Aksak bacaklı adamla alay etmek pahalıya mal olur! demiş miydi?

Eğer kendisinden ve Dallas'tan, en ufak bir şüphesi olsa, kendini aldatmak isteyeceklerini maazallah seziverse, ikisini de Lizelotte ve biçare arkadaşları gibi öldüreceği muhakkaktı. Bu itibarla genç kız, casus elebaşısının beklediği parolayı, Dallasın hayatına karşılık söylemek kararını verdi.

Lâkin Dallas, onun içinden geçenleri okumuş gibi, kendisine kati-

larm zilini çalverdi ve o, buraya yaklaştığı zaman Keller'le ben, kendisini lâik olduğu gibi karşılamaya tamamen hazırıydık. Ah Got Ne hoş oldu?

Ve canavarın iri vücudu, yenisinden kahkahalarla sarsıldı.

Dallas sesini çıkarmıyor, hep aynı azametli eda ile duruyordu. Aksak bacak:

— Froylâyn; diye söylendi. Her şey hazır. Tayyare bizi bekliyor. Kardeşiniz, siz ve ben hemen Paris'e hareket edeceğiz. New-York bankaları şu saatte henüz kapanmışlardır. Bana derhal şu parolayı verin de Viyanadaki adamıma telefon edeyim.

Eliyle, yazıhanenin üstündeki telefon aletini gösteriyordu.

— İş hemen kararlaştırılacak ve para yarın benim Paristeki hesabı ciro edilecek. Ondan sonra hem siz hem de kardeşiniz serbest olacaksınız. Bu ciro işi ne kadar çabuk biterse, siz de maalesef hiç hoşunuza gitmediğini anladığım huzurumdan okadar çabuk kurtulacaksınız.

lûtfen bana şu parolayı söyleyiverin.

Patrisya Feyn, bir müddet işi uzatmanın belki de doğru olacağını ve bu arada imdat gelmesi muhtemel bulunduğunu düşündü. Bir an için kulak kesilip dinlediysede dışarıda hiç bir gürültü duymadı. Grund kendisine bakıyordu ve git tikçe yüzündeki nazik manânın kaybolduğunu görür gibi oluyordu. Nihayet mümkün olduğu kadar emin bir sesle ve ciddiyetle:

— İyi ama, başka bir şey daha var! dedi.

— Nedir o?

— Mister Dallası da serbest bırakacaksınız tabii?

Grund dudaklarındaki tehditkâr tebessüm daha keskinleşti:

— Hayır! dedi. Bu iş tamamen mevzuumuz haricindedir.

Gözleri, azametten hiç bir şey kaybetmiyen Dallasın bakışlarını ararken Patrisya:

— Eminim ki o da paranın sizin elinize geçmesine engel olmaya çalışmıyacaktır! dedi.

Grund, iri kafasını resmî bir

Nakleden:
Serap DERMAN

hayet dayanamayıp: «Bana bakın!. derdi. Evlenmeden evvel gözünüzü açsaydınız bu hale düşmezsiniz. Şimdi iş isten geçti artık, Ne söylese- niz boş. Mademki alacağınız kızın ne mal olduğunu iyice öğrenmeden evlendiniz, şimdi herşeye eyvallah demeniz lâzım.»

«Kızlar daima evlenmek husu- sunda biraz acelecidirler ve bu dün- yanın her tarafında böyledir. Fakat erkeğe gelince vaziyet değişir. O ha- yatının yarısını evliliğe ayırıyorsa, öteki yarısını da çalışmaya, para kazanmaya ve muvaffak olmaya hasretmelidir.»

Yemek, ekseriya bu suretle sona erer ve bu defa da arkadaşları onun bitip tükenmek bilmiyen nasihatle- rini dinlemekten usanarak kalkıp giderlerdi. Bugün de sıra Hank'a gelmişti.

George: «Beni iyi dinle, Hank, diye devam etti. Kız milletine hiç ehemmiyet vermeyen bir adam var- sa o da benim. Onlarla arkadaşlık etmek hoşuma gider. Fakat karşı- ma her çıkan kızın peşine düşüp o- na evlenme teklif edecek kadar da enayi değilim. Tebessümleri bana asla tesir etmez. Hayır, dostum.. Ben ancak neyin nesi olduğunu iyice öğ- rendiğim bir kızla, o da çok uzun bir tecrübe devresi geçirdikten son- ra evlenebilirim, anladın mı? Kolay kolay tongaya basmam ben..»

Lokanta, çalıştıkları binanın alt katındaydı. Masadan kalkarak kapı-

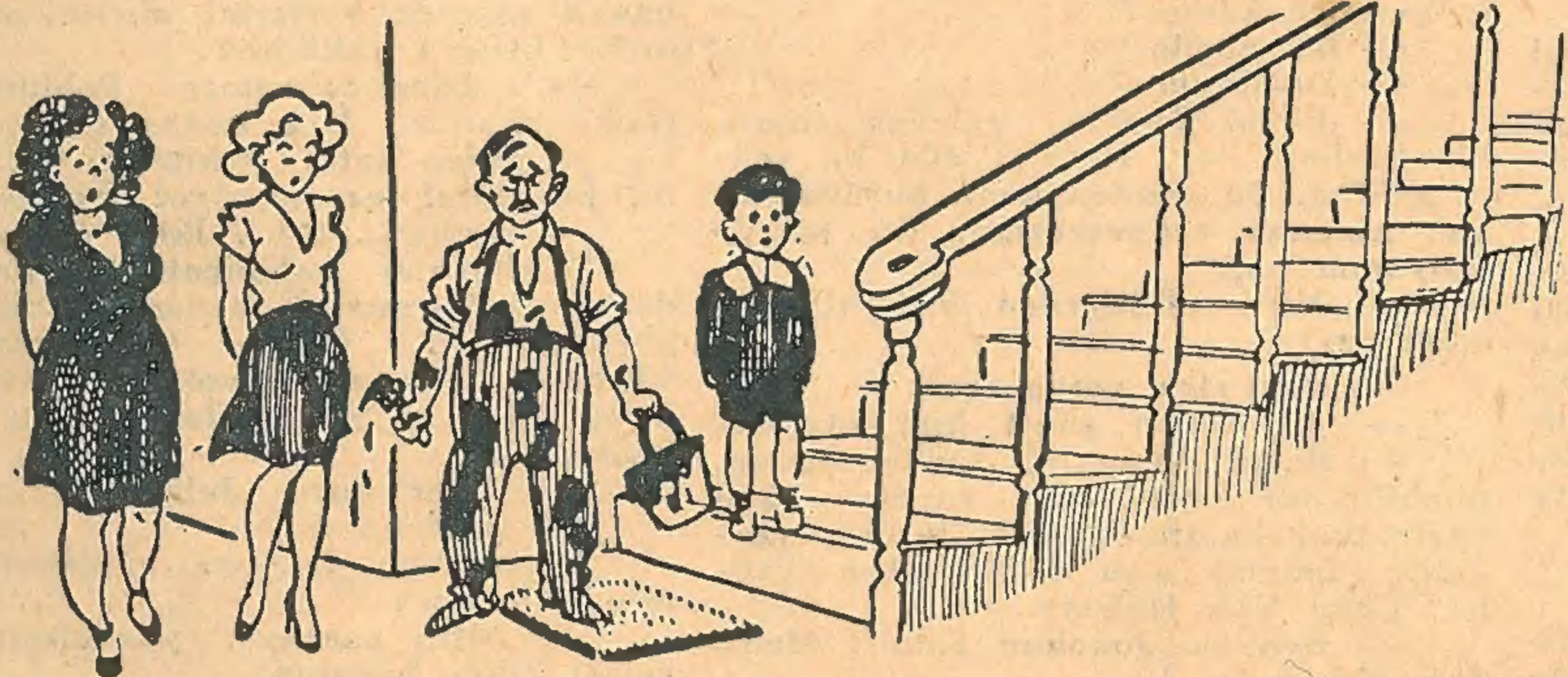
Parлак bir ilkbahar günü öğle vaktiydi ve kendisini çok bed- baht hissedən Hank, George'a dert yanıyordu.

Balayı sona ermişti, Artık evde pişen yemekler ağıza alınmayacak kadar kötüydü, ev masrafları çok yüksekti, bulaşıklar yıkanmıyordu. Hülâsa karısı kaynanasıyla birlik o- lup hayatını zehir etmek için ne lâ- zımsa yapıyordu.

Hank hiç durmadan anlatıyordu, fakat George böyle şeyleri dinle- mekten yorulmuştu. Onun da kade- ri böyleydi işte.. Allahın her günü öğle yemeğinde evli arkadaşlarının şikâyetlerini dinlemeye mecbur o- lurdu...

Bazan kafası öyle şişerdi, ki ni-

KESKİN ZEKÂ

Bizim evi geçenlerde baştan aşağıya badana ettik. Bu işi ailece yapmıştık. Zahir çalışma arzumuzu yenememiş olacağız, ki aklımı- za, merdivenleri de yağlı boya ile boyamak geldi. Fakat o zaman ortaya bir mesele çıktı: Merdivenler yağlı boya ile boyanırsa yukarı kata çıkamıyacağız.. Tam merdivenleri boyamaktan vazgeçiyorduk, ki birimiz, mükemmel bir çare buldu. Hem merdivenlerin basamak- larını güzelce yağlı boya ile boyadık, hem de daha boya kurumadan yukarı kata çıkıp indik. Acaba bu çare neydi dersiniz?.

★ ★ ★

Ahmet Ağanın (A) ya 1080; (B) ye 1215; (C) ye 945; (D) ye 1260 ve (E) ye de 1050 lira borcu vardı.

Bette Davis

Hayatı Amerikan perdesinin bir numaralı kraliçelerinden biri olan Bette Davis New England'da doğdu. Tiyatroya karşı göster- diği merak ve istidat daha küçük yaştan belliydi. Onun için Betty'nin kendine meslek olarak artistliği seçmiş olması kimseyi şaşırtmadı. Hollywood bu büyük gözlü, çilli yüzlü kıızı, önce istemedi. Cinsî cazibesinin kıt olduğu söyleniyor ve kabiliyetinden şüphe ediliyordu. Nihayet o zamanların meşhur karakter artisti George Arliss'in himayesinde Hollywood'a yerleşti. Ve herkesi - kendini bile- hayrette bıraktı. İnsan onun çirkin olduğunu unutuyordu. İki kere Akademi Mükâfatı kazandı. Biri Franchot Tone ile çevirdiği Dange- rous - Tehlikeli filmi için, biri de Henry Fonda ve Ray Milland ile çevirdiği Jozebel filmi için. Onun, Ölüncüye Kadar, Juarez, Aşk Cenneti gibi filmleri hâlâ akıllardadır. Son defa Robert Montgomery ile June Bride - Haziran Geline isimli fevkalâde bir komedi çevirdi.

Hususî hayatı Bette bugün dördüncü kocası ressam William Sherry ve kızı Barbara ile mes'ut bir hayat sürüyor. Ateşli ve hırslı bir tabiata sahip olan Bette çabuk kızar ve çabuk gücenir. Onun için biraz geçimsizdir. İçi ne ise dışı da o olan, samimî, açık sözlü bir kadındır.

ya doğru yürüyen George ve Hank, yedikleri yemeğin parasını vermek için kasanın başında sıra olan ka- labalığa katıldılar.

George'un önünde göz kamaştırı- cı bir kumral duruyordu. Bir aralık kız döndü ve onun omuzlarının ü- zerinden Hank'a bakarak güldü. Bu- nu gören George, dizlerinin bağının kesildiğini hissetti.

Fevkalâde güzel gözleri vardı. Burnu, dudakları hârikulâde idi. Gü- lümseyişi insanın tâ içine işliyordu. Hele vücudu...

Hank onları tanıstırdı ve George o andan itibaren kendini kaybetti. Kıza ne dediğini, kızın ona ne cevap verdiğini, daireye kadar nasıl gitti- ğini hatırlıyamıyordu. Aklında kalan yegâne şey Hank'ın, kızın Belediye- de çalıştığından ve çok iyi bir arka- daş olduğundan bahseden sözleri ol- muştı.

O gün hiçbir iş göremedi, çünkü zihni mütemadiyen kızla meşguldü.

Aradan iki saat geçti ve bu aza- ba daha fazla tahammül edemeye- ceğini anlayan George, bir bahane uydurarak Belediye dairesine uğra- dı. Güzel kız onu: «Hoş geldiniz!»

diyerek karşıladı. George aptal ap- tal sırtıttı. Oraya kıızı yemeğe davet etmek için geldiğini bile unutmuştu.

Akşama doğru tekrar onu gör- meğe gitti ve bu sefer kendisiyle beraber yemeğe çıkıp çıkamıyacağı- nı sorabildi. Kız: «Tabii, Mr. Pratt- kin.» dedi. «Memnuniyetle gelirim.» Adamın ağzı kulaklarına varıyordu: «Bana Mr. Prattkin demeyin. Sade- ce, George, diye çağırın beni.»

Kız kırmızı dudaklarını çıldırtıcı bir tavırla büzererek: «George!» diye fısıldadı ve ne olduysa ondan sonra oldu..

George evinin önündeki kaldırım- da aşağı yukarı dolaşarak düşünü- yordu. Marilyn'i apartmanına da- vet etse ayıp mı olurdu acaba? O- nunla başbaşa geçireceği saatleri ta- savvur ederek uykusu kaçmış ve nihayet dayanamıyarak sokağa fır- lamıştı. Fakat şimdi buna cesaret edemiyordu. Vakit de epeyce geçti..

Tekrar içeri girdi ve aradan beş dakika bile geçmeden dışarı çıktı. Kendi kendine: «Biraz yürüsem bel- ki açılırım!» diye mırıldandı. Hayır, onun yürüyüşe filân ihtiyacı yoktu,

(Devamı 14 üncü sayfada)

Kompartiman köşesindeki daracık yere sıkışmış olan gri elbiseli adam dalgın gözlerle pencereden dışarısını seyrediyordu. Ötekini ısrarlı bakışlarının farkında değildi. Hattâ onu görmemişti bile.

Warren istasyonunda gri elbiselinin yanındaki yer boşaldı ve onu sabit nazarlarla süzmekte olan kasketli ve pejmürde kıyafetli adam ayağa kalktı, mütereddit adımlarla ilerleyip boşalan yere oturdu. Yüzünde acayip bir tebessüm vardı.

«Affedersiniz, dedi. Bu şimal ekspresi değil mi?» Şimdi tebessüm yerini mahcup bir kızartıya terketmişti. Öbürü ehemmiyet vermiyen bir tavırla başını çevirdi ve hayretle irkildi. Kasketli adam konuştu: «Merhaba Bert, nasılsın?»

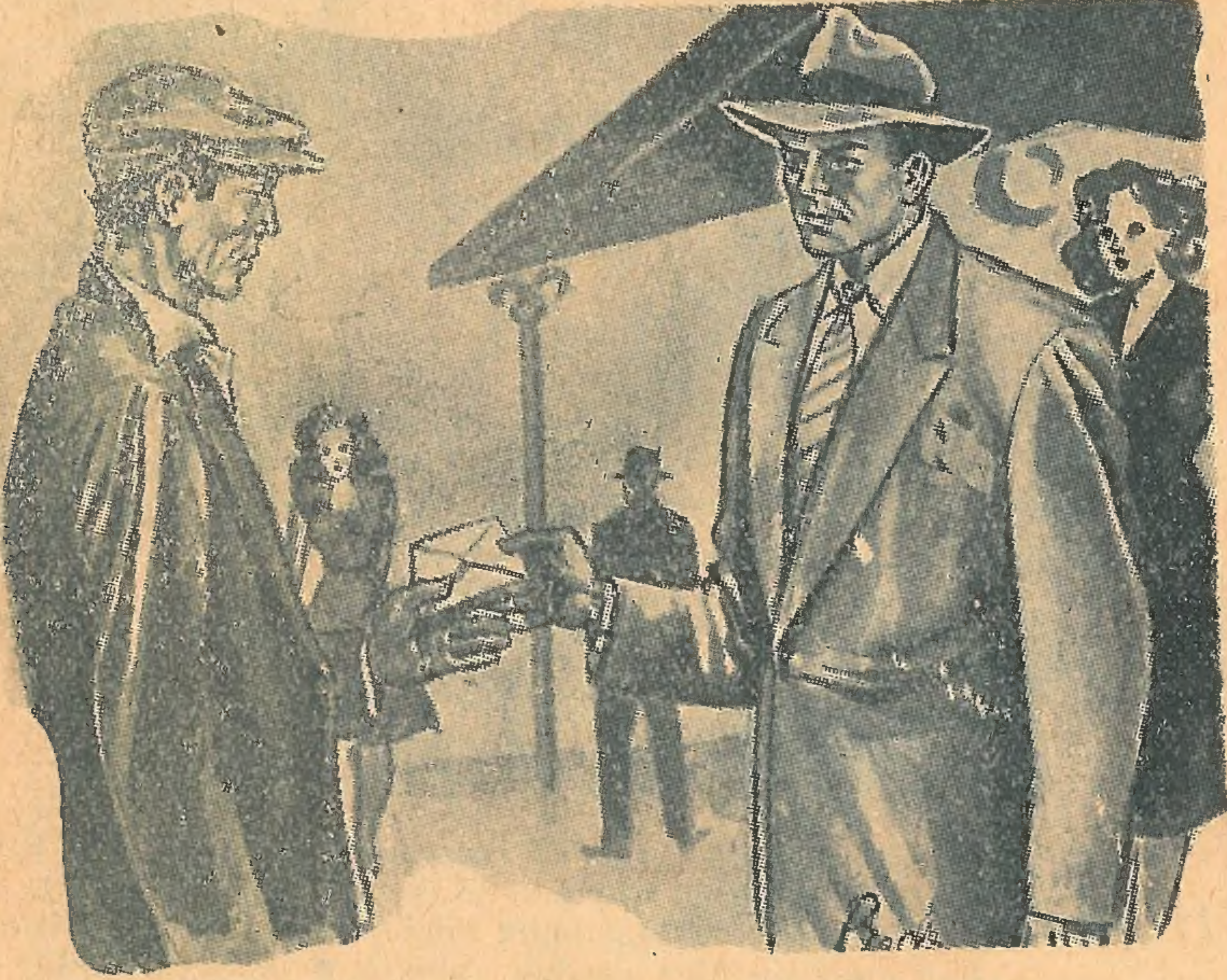
«Oh! Merhaba Fred.»

Tren hareket ederken geç kalmış bir yolcu vagona atlıyarak kompartimanın kapısını zorlamaya başladı. Nefes nefeseydi. İçerideki bir kişilik boş yeri kimseye kaptırmamak için acele ediyordu. Bert, kapı açılır açılmaz dışarıya fırlamaya hazır bir vaziyet takındı. Bunu farkedten Fred ona biraz daha sokularak sordu:

Bert elindeki gazeteyi gözden geçirirken, bir yandan da farketmeden Fred'i süzüyordu. Ayakkapları birkaç yerinden patlamıştı. Soluk renkli pantolonunun aylardan beri ütü yüzü görmediği besbelliydi. En aşağı bir haftalık sakalı yüzünü büsbütün karartıyordu. Nihayet dayanamayıp sordu:

«İşlerin yolunda gidiyor mu bari?»

«Ne gezer... Hele son günlerde vaziyetimiz okadar kötüleşti, ki bilsen... Bir türlü iş bulamıyorum. Zavallı Myrtle tanınmaz hale geldi. Yemek, çamaşır, bulaşık, her iş onun üstünde. Üzüntüden hasta oldu biçare. Çektiği sıkıntıyı bana hissettirmemek için çabalayıp duruyor.»

Kendisini sabırsızlıkla bekleyen Fred'e zarfı uzattı.

«Seni rahatsız etmiyorum ya?»

«Hayır Fred, ne münasebet?.. Nasılsın?»

«Teşekkür ederim, yaşamaya uğraşıyoruz işte...»

Bert, konuşmak istemediğini ima eder bir hareket yaparak gazetesini çıkarıp açtı. Fakat Fred işi pişkinliğe vurup bunu anlamamış göründü ve devam etti:

«Euston'danberi sana bakıyorum, Bert. Fakat sen farkına varmadın. Hattâ bir aralık beni tanımamazlıktan geldiğini bile zannettim.»

«Yanlış düşünüyorsun dostum. Ben herşeyi unuttum. Hem sana karşı kin filân beslemiş değilim zaten.»

«Tabii Bert, ben seni gayet iyi tanırım. Dünyada seni benden daha iyi tanıyan bir kimse olacağına ihtimal veremiyorum, Bert.»

«Doğrusunu istersen ben de...»

Fred elini kaldırarak adamın sözünü kesti:

«Myrtle ve ben, sana karşı çok fena hareket ettik. İkimiz de müteessiriz. Ve senin bunu bilmeni istiyoruz.»

«Myrtle, ha!.. Nasıl, iyi mi bari?»

«İyice. Her zaman senden bahseder. Boşanmanızı hâlâ unutmadı. Hem biliyor musun Bert? Gerçi o şimdi benim karım. Fakat senin yerini tutamadığımı daima ihsas ediyorum.»

Bert içini çekti, gözleri kederle buğulandı, sonra Fred: «Senin ne kadar âlicenap bir insan olduğunu Myrtle kadar hiçbir kadın anlayamaz, Bert!» diye konuşmaya tekrar başladı.

«Artık bunlardan bahsetmesek iyi olacak Fred.»

«Pekâlâ, bahsetmiyelim.»

Tavsiye Mektubu

Nakleden: Semih DEMİRCİ

«Bir de çocuğunuz olduğunu duy-dum.»

«Evet, asıl kalbimi parçalayan da o zaten. Her sabah evden çıkarken, iş bulamadan geri dönmemeğe karar veriyorum. Fakat nafile!.. Herşeyi yapmağa hazırım. Hattâ karımı ve çocuğumu bu sefaletten kurtarmak için hırsızlık bile etmeği gözüme aldım Bert...»

Bert, elini Fred'in omuzuna koydu:

«Metin ol azizim. Bir gün elbette hepsi düzelir. İşte Oxford istasyonuna geldik. Ben burada ineceğim. istersen sen de gel, peronda biraz daha konuşuruz.»

Trenden inip yanyana yürümeğe başladılar. Fred ağlamaklı bir sesle: «Ben Myrtenin hayatını mahvettim, dedi. Onu senden çalmaya hiç, ama hiç hakkım yoktu. Karını dayanılmayacak kadar fazla seviyordum, fakat o senin yanında çok mes'uttu, Bert. Bak şimdi benim yüzümden ne hale geldi... Kendimden utanıyorum vallahi...»

Bert fena halde müteessir olmuştu. «Aldırma canım, sen de! diye teselli etmeğe çalıştı. İşsiz kalan yalnız sen değilsin ki.. Şimdi zaman kötü, herkes öyle...»

Fred bütün cesaretini topladı: «Senden birşey rica edeceğim Bert, fakat eğer imkânı varsa tabii... Bir zamanlar beraber çalıştığımızı hatırlıyorsun değil mi? Tembel bir adam olmadığımı bilirsin. Senin çok tanıdığın vardır. Acaba bana bir iş bulamaz mısın? Ne olursa olsun razıyım...»

Bert biraz düşündü. Mutlaka birşeyler yapmak istiyordu. Nihayet: «Dur bakalım, dedi. Galiba sana göre bir iş hatırladım. Gerçi pek parlak değil ama, ne de olsa iş.. Bir nakliye şirketinde...»

Ceplerini karıştırıp içi tıklım

tıklım para dolu bir cüzdan çıkardı, sonra: «İyi ki aklıma geldi, talihin varmış da bana rasladın. Sen şimdi şuradaki kanapeye oturup biraz bekle, ben de ilerideki dükkândan bir tabaka mektup kâğıdı alıp gele-yim!» diyerek merdivenleri çıktı. Üst basamaktayken Fred'in kendisini takip etmediğine emin olmak için dönüp arkasına baktıktan sonra biraz daha yürüdü. Cüzdanının arasından soluk bir zarf çekti, içinden çıkardığı fotoğrafı nemli gözlerle uzun uzun seyretti. Bunu senelerce evvel karısı ile beraber çektiymişti. Sonra resmi dikkatle cüzdanına yerleştirdi ve kapalı bir mektubun üzerindeki adresi bu zarfın üzerine tekrar yazdı. Zira Fred belki ötekini knedi el yazısı olmadığını anlar diye düşünmüştü. Belki de cebinde zarf kâğıt alacak parası bile yoktu. Sonra kapalı zarfın içindeki mektubu alıp okumadan ötekine devretti. Zarfı kapattı.

Kendisini sabırsızlıkla bekleyen Fred'e mektubu uzattı.

«İşte, Fred... Allahtan cebimde boş bir zarf varmış. Dükkâna kadar gitmeğe lüzum kalmadı. Hayır, hayır... Bana teşekkür etme. Bu mektubu hemen Şirketin Müdürüne götür. O sana mutlaka bir iş verir zannediyorum. Güle güle kardeşim, talihin açık olsun...»

Fred'in elini hararetle sıktıktan sonra henüz hareket etmiş olan tren atladi.

On beş dakika sonra Fred mektubu, üzerinde adı ve adresi yazılı olan zata verdi. «Bunu, eski bir arkadaşım gönderdi, dedi. İş arıyorum da...»

Adam zarfı açtı, mektubun altındaki imzaya âşina bir nazar attetti:

«Oturun, dinlenin biraz. Ben de dostunun neler yazdığını okuyayım.

«Bu mektubu size getirecek olan zavallıyı senelerdenberi tanırım. Kendisini, alçak bir arkadaşıyla kaçarak terkeden karısının üzüntüyle harap olduğu yetmiyormuş gibi, son zamanlarda içinden de çıkarılarak hayata تمامیyle küstü. Ümitsizlikten çılgına dönen bu bedbin adama, ancak sizin yaşama imkânları hazırlayabileceğinizi düşündüm. Ona faydalı olacağınızı umarım.»

Duella

Nakleden: Leylâ BEKEM

«Nasıl olur da...»

«Peki anlatsanıza öyleyse. Benim ne yapmamı istiyorsunuz? Mesele nedir bakayım?»

«Bir duello!»

«Duello mu?»

«Evet! Bugün öğleden sonra, bir duellom var. Evvelsi gün bu şehre geldim. Bu yüzden daha burada henüz kimseyi tanımiyorum. İki şahide ihtiyacım var.»

«Yani şahitlerden biri ben mi olacağım?»

«Çok rica ediyorum.»

«Ya ikinci şahit kim olacak?»

«Belki namuslu, sözüne güvenilebilir bir arkadaşınız vardır. Ona vaziyetimi anlatsanız sizi kırmaz herhalde. İsmimi size söylemiştim galiba; Egon Von Habayr.»

«Ben de Joachim Knoll! Memnun oldum.»

Ayağa kalkarak el sıkıştılar.

Egon Von Habayr:

«Muhakkak geleceksiniz değil mi?» diye sordu.

«Muhakkak. Nerede buluşacağız?»

«Sizi burada bulurum Mösyö.»

* * *

Tam kararlaştırılan saatte otelin önünde buluştular. Bir taksiye binip beş on dakikada duellonun yapılacağı parka vardılar. Joachim Knoll beraberinde bir arkadaşını getirmeyi unutmamıştı.

Egon'un hasmı Julius'un getirdiği iki şahitle dört kişi oluyorlardı. Şahitle el sıkışırken duellocular yerlerini aldılar. Şahitler pek acemice hareket ediyorlardı. Ne yapacaklarını şaşırarak, habire birbirlerinin yaptıklarını taklit ediyorlardı. Şimdiye kadar bir defa olsun, duello şahitliği yapmadıkları besbelliydi. Egon ve Julius birer tabanca seçerek yerlerini alırlarken şahitler kenara çekildiler.

«Tabancalarınızı doldurunuz. Hazır mısınız? Üçe kadar sayacağım. Üç demeden tetik çekilmez. Nihayet bu bir şeref ve haysiyet meselesidir. Dikkat... Bir... İki... Üç!..»

Duellocular tabancalarını havaya doğru kaldırmış birbirlerinin üzerine yürüyorlardı. Tetiği çekmemişlerdi. Yürümeğe devam ediyorlardı. Nihayet birbirlerini geçip şahitlere doğru ilerlediler.

«Hazır mısın Julius?»

«Hazırım Egon!»

Egon Von Habayr şahitlerin önünde durdu:

«Altın saatleri; yüzükleri; paraları çıkın bakalım!..»

Şahitlerin korkudan dilleri tutulmuş, dizlerinin bağı çözülmüştü. Tir tir titriyorlardı. Joachim Knoll Mırıldandı:

«Hani birbirinize düşmandınız? Maksadınız bizi soymakmış meğerse... Beni kandırın...»

Egon Von Habayr güldü:

«Yook!.. Yalan değil!.. Bizim sahidin duellomuz var!.. Fakat şimdi sizin gibi yağlı kuyruklar ayağımıza kadar gelmişken duello mu düşünü-lür?... Evvelâ sizi hafifletelim de duellomuzu sonra da hallederiz...»

NAT PINKERTON

İŞTE.. ZAVALLI BETYA BUNLARA CİCİBİÇİLE.. RİM DİRDİ. ELMASLAR ZÜMRÜTLER.. HEPSİ DE BAAH BİÇİLMEZ ŞEYLER.

BEN ONLARIN KIYMETİNİ DÜŞÜNÜYÖRÜM.

56

ŞU KÜPELERE BAK HEPSİ DE KLİPS.. DELİK KULAKLARA TAKILACAK BİR TEK KÜPE YOK..

TABİİ.. ŞİMDİ ARTIK ÖYLE KÜPELER TAKILMIYOR.

BETYANIN KÜPELERİ.

TAKANLAR DA VAR! DEMİN RAPORU OKUDUM. NEHİRDE BULUNAN CESEDİN KULAKLARI DELİK-MİŞ.. DEMEK CESET BETYANIN DEĞİL..

İŞTE SİZE ALTI GİFT KÜPE B. FORSAİT. BETYANIN KÜPELERİ. HEPSİ DE KLİPS.. MORGDAKİ KIZIN KULAKLARI DELİK.. DEMEK O KIZ BETYA DEĞİL.

MÜKEMMEL AMA KAFİ DEĞİL.. KULAĞI DELİKTİR DE KLİPS TAKABİLİR.

ÇOK ZEKİSİNİZ PINKERTON.. İYİ BİR ŞEY YAKALADINIZ. AMA LORD VİNTERBRUK'U SERBEST BIRAKAMAYIZ. ELİZABET BANNİSTER BULUNUNCAYA KADAR CİNAYETLE SÜÇ LENDİRİLECEKTİR.

MİLYONLARIN KAYNAŞTIĞI BİR ŞEHİRDE BİR KIZI BULMAK ÇOK GÜÇ.. ANA ÇALIŞACAĞIM.

BETYA BULUNACAK MI?

BANA KANUN DIŞI İŞ YAPAN ARKADAŞLARINDAN BAHSETMİŞTİN.. YAR. DİM EDER MİSİN?

EMREDERSİNİZ EFENDİM.

MORGDAKİ O KIZ BETYA DEĞİL. HALBUKİ KAYBOLDUĞUNU HABER VEREN, BÖYLE BİR KIZ ARAYAN OLMAMIŞ. BÖYLE HALLERDE ANCAK ŞÜPHELİ MUHİTLER. ONU HELBET BİR TANIYAN OLACAK..

BENİM DE VAZİFEM O BİRİNİ BULMAK ÖYLE Mİ? EĞER CÖMERT DAVRA NIRSAM ESKİ MESLEK TAŞLARIM AÇILIRLAR. BANA NE KREDİ AÇIYORSUNUZ?

İŞTE ALEL HESAP BİR YÜZLÜK.. BİTERSE HABER VER?

BİR RİCAM DAHA VAR DAİRENİZİ KİRALIYABİLİR MİYİM? PARTİ VERECEĞİM.

GİDEYİM MİSAFİRLERİMİ DAVET EDEYİM. BİR ŞEĞİÇLE ÇİNİDE ALACAĞIM.

DEMİK PLANIN GİZLİ PEK ALÂ İYİ EĞLENCELER.

PINKERTON ÇIKTI GİTTİ.

ŞİMDİ DE KOLLEKSİYONUMA SON İLAVE EDİLEN ŞU DİLBER ELİZABET BANNİSTER.

56

HERŞEY HAZIR

MÜKEMMEL.. İŞTE ZİL. DAVETLİLERİM GELİYOR

HOŞGELDİNİZ DOSTLARIM.. BU YÜRÜN

YİNE KÜRKÜ DÜKKANINA DÖN DÜN HA?

NE LÜKS NE LÜKS. MERKEZ BANKASINI SOYMUŞ..

HAYDI DEYZİ EĞLENELİM

NE ZAMAN YİYORUZ

DAVETLİLER SÖKÜN ETTİ

ARKASI VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

DOKTOR GRİMİN ARKA-
DASI KIZILDERİLİLERİN KENDİSİNİ GÖZLE DİKLE-RİNİ BİL MİYOR.

KIZILDERİLİLER!
KIZILDERİLİLER!

ŞU HERİFİ YAKALAYIN..

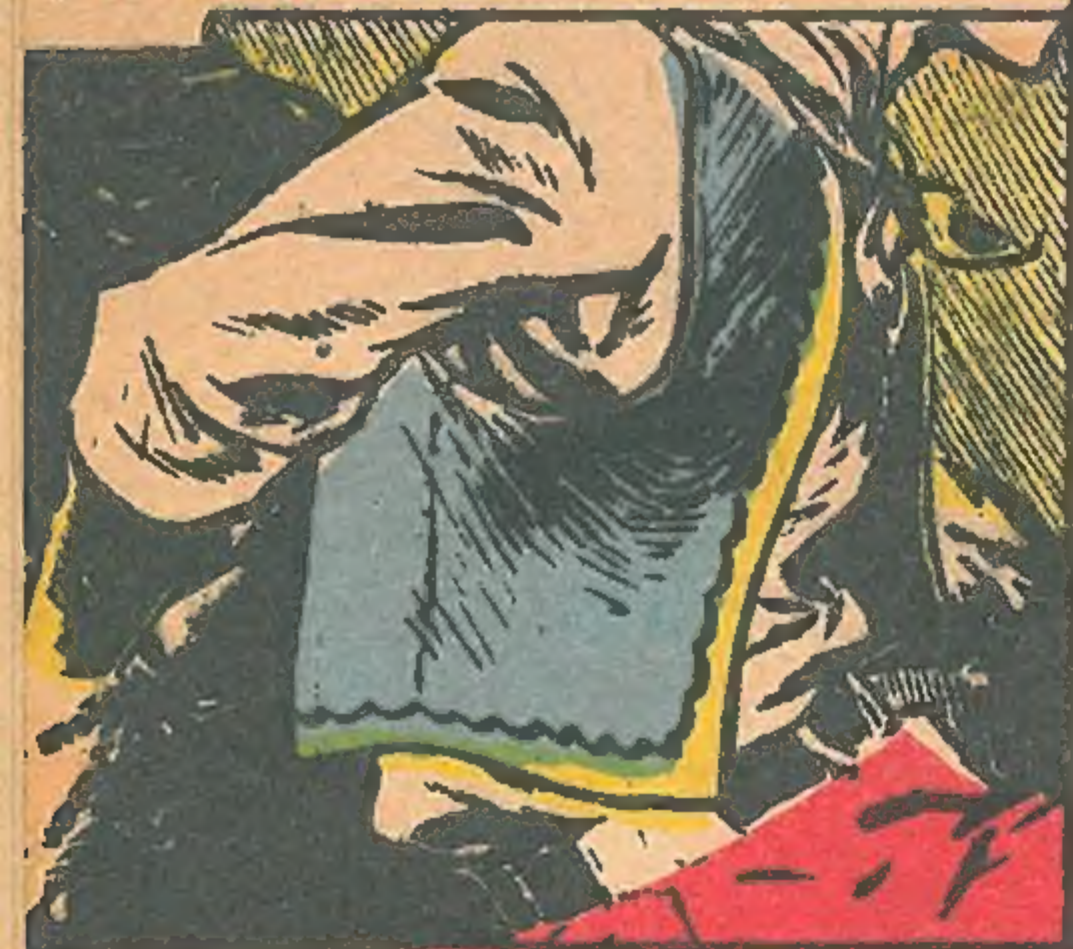
TUTUN! İŞLER KARIŞACAK ÇAPRAŞIK VE DOLAŞIK OLACAK BÜS. BÜTÜN..

İYİ İNSANLAR GİBİ ÖLME-
DEN EVVEL GÜNEŞİ GÖ-
REMİYECEK. ÇOK KÖTÜ
KİŞİ İMİŞ..

BRIK ÇAKTIRMADAN ELİNDENKİ İPİ KAYALA-
RA SÜRTEREK KESTİ. ŞİMDİ ATILACAKTI..

BURADA DONDUM. ATEŞE YAKLAŞMAMA MÜSADE EDERMİSİNİZ

TABİİ YAKLAŞINIZ

BRIK DOKTOR GRİMİN ÜZE-
RİNE ATILMAK İÇİN FIRSAT KOLLUYORDU.

SEN NA-SILSIN NANNİ?

AĞLIKTAN BAYILA-
CAĞIM NEREDEY-
SE... SEN NE A-
LEMDESİN..

HEYYY.. NE OLUYO-
TABANCANI ALMAK RUZ YAHU?

ÜZEREYİM

ALLAHIM!

BRIK TABANCAYI MÜ-
CEVHER HIRSIZI GRİMİN
ELİNDEN KAPTI.

FAKAT BERİKİ BİRDENBİRE
YERE EĞİLDİ. YANAN BİR
ODUN PARÇASINI BRIK'IN
YÜZÜNE FIRLATTI.

İLK ANDA GÖZLERİ BİRŞEY
GÖRMEYEN BRIK DÜŞMA-
NINI TAKİP ETTİ. AMA AKSİ
İSTİKAMETTE..

HEY BRIK!
BU TARA-
FA GİTTİ.

İÇİNDE DE-
FİNENİN BUL-
LUNDUĞU MÜ-
TEHARRİK KA-
PAKLI KUYUYU
DÖNÜNCE..

DUR.. O BİZİM DOSTU-
MUZ BRIK.. YARA-
LANMIŞ..

ŞİMDİ GÖRÜYORUM REİS!
NASIL OLUYORDA SİZ BURA-
DASINIZ. GRİM NE OLDU?

ŞU KAÇAN ŞAYET GRİM
İSE ŞİMDİ ORADADIR.

HAH HAH HA! MAĞARA-
NIN ÇIKIŞ YOLUNU BUL-
DUM. BENİ BİR DAHA GÖREMİ-
YECEKSİNİZ.

ARKASI VAR

AZ SONRA
KAFİLENİN
İLERLEYİŞİ YİNE
İNKİTAA' UGRAR.
NEGRİTOSLAR
PUSUDA BEKLE-
MEKTEDİRLER.

SİZ BENİM HAYATIM
TİMİ KURTARDI
NIZ BUNU HİÇ
UNUTMAYACAM

HAYDİ CESARET.
ŞİMDİ YOLU-
MUZA DEVAM
EDELİM..

NEGRİTOSLAR BAYAN,
ORMANIN NEGRİ-
TOSLARI...

DURUN!..
NEREYE KA-
ÇIYORSU-
NUZ?

DELİLER BÖYLE
KÖRÜ KÖRÜNE NERE-
YE KOSUYORLARACABA
ŞİMDİ BENİ DE TEK
BAŞIMA
BIRAK-
TILAR.

AMA
BEN BU VAH
ŞİERE POSTUMU
ÇOK PAHALIYA SATA-
CAĞIM BU OTOMA-
TİK SİLAHLAR BAZI
ANLARDA İNSANIN
ÇOK FAZLA İŞİNE
YARINOR- İSTE---
MEYDANA
ÇIKTILAR..

\$6

BİR İKİ TARAMA EN İLERİDE-
Kİ NEGRİTOSLARİDERHAL
YERE SERER..

ORMANDA NAĞRITOSLARIN HÜCUMUNA
UGRAYAN ELSA ELİNDEKİ OTOMATİK SİLAH
SAYESİNDE ONLARI ALT EDER...

GİDİYORLAR! HER HALDE BENİ YALNIZ
ZANNETMİYORLAR. FAKAT BENDE
BİR AN EVVEL BURADAN UZAKLAŞ-
MALIYIM...

REHBERİM DE GİTTİ. ARTIK SEVKİ KALBİM-
LE HAREKE EDECEĞİM. HER HALDE CEPHANEM-
TÜKENMEDEN NEGRİTOS REİSİNİN SÖYLEDİĞİ
YERİ BULACAGIMA EMİNİM...

BUSIRADA MA-
NİLADA ELSAYA
KARŞI HİRSİ
BİR KAT DAHA
ARTMIŞ OLAN
CENİ SEYTANI
BİR PİLÂN HA-
ZIRLAR VE BUN
DAN SAMİ
DA HABERDAR
EDER...

B ŞA. MAR LAZİM
SAM. SENİN YARDI-
MIN OLMASADA
VİNE B ŞA ACA-
GIM.

BUNUN NE BÜYÜK
BİR CİLGİNLİK OL-
DUGUNUN FARKIN-
DAMISIN? UÇAK YA-
RIN HAREKET EDİYOR.
ARTIK GEÇ KALDIN!

20
40

GEÇMİSEN KORKUYORSUNDA ONDAN...
ARZUNUN ELİNDEN HİÇ BİR ŞEY KURTULAMAZ
ŞİMDİ GÖRÜRSÜN!..

CENİ EN SADIK
ADAMLARINDAN
İKİSİNİ ÇAĞIRTIR.

BU GECE İKİNİZ AME-
RİKAN BAKİMEVİNE
GİDECEKSİNİZ. BAĞCE
YE GİRİP SON PENLEREYE
KADAR İLERLEYECEKSİNİZ.
ORASI KÜÇÜK ÇOCUKLAR
PAYYONUDUR. ZAIRA
ADINDA HEMŞİREYİ BULACAK
SİNİZ. ONU TANIYOR USU-
NUZ?

ALÂ İ..
ZAIRA SİZE
MARK ADINDA KÜ-
ÇÜK BİR ÇOCUK VERE-
CEK. ONU ALIRSİNİZ.
SENİN EVİN ŞEHRİN DİŞİN-
DA OLDUĞU İÇİN ONU
GÖTÜRÜP KARİNA VERİRSİN.
İYİCE ANLADINMI?

EYET BAYAN! BEN
TANIYORUM.

EYET ANLADIM!

ARKASI VAR

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve macera romanı: 6

Birdenbire söylendi:

— Eeee, çocuklar. Vakit geldi. Ben şu tekinsiz dediğiniz yere bir gideyim de şu tatsızlık ortadan kalsın.

Beş kişi yola koyuldular.

Gece yarısı, sinsi bir rüzgâr esiyordu. Ay henüz dağların arkasından çıkıyordu. Küçük bir dilim halinde görülen bu ayda bile bir seamet var gibiydi.

Bahçenin arka kapısına giden yolun üstünde, kapıdan yirmi adım kadar uzakta duran delikanlılar:

— Haydi sana uğur ola, dediler. Kuş filân öterse sakın korkma.

Doktor pek keyifliydi:

— Olur, olur. Saat tam bir olunca seslenin.

— Pek iyi. Sen de köpekten korkma sakın. Zavalıcık, artık yerinden kalkamıyor. Ha, şunu da unutma, bu hayvan bir aydan fazla var ki verilen yemekleri yemiyor.

— Desene, onu da Siyah maskeli kadın besliyor.

Doktor gülerken uzaklaştı. Kapıdan girdi ve kayboldu.

Dışarıda kalan dört delikanlı yere çömelip sigaralarını içerken sakalaşıyor, doktora muziplik yapmağı düşünüyor, sonra vazgeçiyorlardı.

Gözleri kapıdan ayrılmıyan delikanlılar bir saat beklediler. Vakit tamam oldu. Orhan ayağa kalktı ve ellerini yüzünde boru gibi yaparak seslendi:

— Sadri Bey, gel artık.

Sonra gülümsedi:

— Adamcağız bahsi kazandı.

Gitmeğe hazırlanıyorlardı. Ayaz artmıştı. Bir delikanlı:

— Nerede kaldı bu adam? diye söylendi.

— Belki duymadı.

— Belki de uyuyup kaldı.

Biraz daha beklediler ve:

— Gidelim, bir bakalım, dediler.

Dört genç açık kapıya doğru yürüdüler. Oradan seslendiler. Doktor yine duymadı.

O zaman Orhan şüphelendi:

— Sakın kendisine bir şey olmasın?

Endişeye düşen delikanlılar kapıdan girdiler. Orhan elektrik fenerini yaktı. Işık ağaçların altını taramağa başladı. Biraz daha ilerlediler. Işık birden durdu. Orhan titrek bir sesle:

— Sol tarafa bakın! dedi.

O tarafa baktılar. Bir an hepsinin tüyleri dikildi. Delikanlı tıkanır gibi:

— Köpeğin gözleri parlıyor galiba, dedi.

İşığı gevirdi. Hakikaten ihtiyar köpek oradaydı. Yavaş yavaş ilerlediler. Köpeğin yattığı yere birkaç adım kala durdular.

Yerde bir ceset yatıyordu.

Korkuları artan ve titremeğe başlayan gençler:

— Doktor, diye söylendiler.

Yerde yatan doktordu. Yüzüstü düşmüştü. Orhan etrafına bakındı. Korkudan dili tutulmuş gibiydi. En ufak bir çatırdı onları sinirlendiriyordu.

Doktorun baygın vücudunu güçlükle yüklediler.

Şimdi bir ölüyü kaçırmak gibi koşuyorlardı. Kargatulumba ettikleri adamı bin güçlükle kapıdan dışarıya aldılar. Artık koşuyorlardı. Sinirleri gerilmiş, bütün maneviyatları tükenmiş, koşuyorlardı. Birisi gizlice

bir taraflarını tutsa düşüp bayılacaklardı.

Bahçelerden birisine, ışıkların altına kendilerini attılar. Bitap bir halde haykırdılar:

— Su getirin, su getirin.

Zaten kuşkada uyuyan köşklere kim varsa ayaklanmıştı. Doktoru mosmor ve kazık gibi katılmış, delikanlıları da sapsarı, buram buram terlerken gördüler.

Gece yarısı başka bir doktor bulamadıkları için Sadri Beyi ellerinden geldiği kadar oğdular. Başına defalarca soğuk su döktüler. Nihayet adamcağızın teneffüsü normal bir hal aldı. Gözleri titreye titreye aralandı. Etrafına birikenlere melûl melûl bakıyordu.

Mahzenin bir köşesinde, paralanmış bir ot minder üstünde, genç kız yatıyordu.

Derken elektriklenmiş gibi yatığı yerde zangırdamağa başladı. Tıkanan sesi dudakları arasından zahmetle çıkıyordu:

— Onu gördüm, onu. Siyahlıyı. Öldürdü beni.

Adamcağız yeniden bayıldı.

Bu son hâdise, o civar halkının ağız tadını adamakıllı kaçırdı. Birkaç gün, hastahane sinir buhranları geçiren doktor, bir daha geri dönmemiş ve eşyasını bir başkasiyle aldirtmıştı.

Onu ziyarete gidenlerden birisinin anlattığına göre doktor hâdiseyi şöyle tarif ediyormuş:

— İçime zerre kadar korku girmeden ilerliyordum. Arasıra ortalık aydınlanıyor, köpek karanlık bir yığın halinde yatıyordu. Nasıl oldu bilmiyorum, birden arkamda bir pırtırdı belirdi. Başımı çevirdim. Karşımda o vardı. Büyük ağaçların birisine yaslanmış sülün gibi bir gölge. Hareketsiz duruyor. Yalnız dar etekleri hafifçe, saçlarının gittiği istikamete doğru uçuşuyor. Yine korkmadım. Derin bir hayrete düşmüştüm. İlk aklıma gelen bir oyuna kurban gitmiş olmağımı. Aramız

iki adımdan fazla değildi. Birden ileriye atıldım. Hareketsiz duran ellerinden birisinin bileğinden kavramak istedim. İşte bu kadar hatırlıyorum. Bir an içinde korkunç bir istirap duydum. Öyle ki, insan bunu asla tarif edemez.

En maddi insanları bile bu son olay tâ yüreğinden sarsmış, içlerindeki bütün eski hikâyeler, umacılar bir an içinde canlanmıştı.

Bilhassa yeceleri, herkes bir tarafa çekiliyor, evlerinin kapısını iyice kapatıyor, uykuları kaçanlar rüzgârın gürültüsünden, bir kuşun sesinden ürpererek elemli saatler geçiriyorlardı.

Geç vakit evine dönenler veya bir komşuya gidenler, birbirlerini bek-

yanındaki ufak, yuvarlak oyğun içte bulunan kapağı açıldı. Bu delikten daha başka, fakat pek küçük bir mahzen göründü. Bu mahzenin bir köşesinde eski, paralanmış bir ot minder, ot minder üstünde de elbisesi paramparça, benzi sapsarı, dizleri yer yer meydanda kalmış, bitkin bir genç kız yatıyordu. Boyundaki bir halkaya bağlanan zincirin ucu duvarda bir başka halkaya kilitlenmişti.

Ot minder yanına kuru bir ekmek, sapı ve boynu kırık bir su testisi vardı.

Siyah maskeli kadın, elindeki şamdanı daha ileriye tutarak kızın yüzünü iyice aydınlattı.

Kalın duvarın içindeki daracık pencereden içersini gören delikanlının boğazından acı bir çığlık fışkırdı:

— Sevil, Sevil.

Küçük mahzenin rutubetli duvarları çınladı. Etrafı mor halka bağlamış bir çift göz titreyerek açıldı. Fakat şamdanın ışığı ile yara gibi sızlıyan gözleri kamaşan kız, halsiz ellerini kaldırarak gözlerine örttü. Şaşkın bitkin bir halde doğrulmağa çalışırken titrek bir sesle yalvardı:

— Öldürün beni, öldürün beni artık.

Siyah maskeli kadının ayaklarına doğru uzanmak, orada yalvarmak istiyordu.

Siyah maskeli kadın bir hayalet gibi çekilerek mahzenden çıktı. Bir kat daha sararan delikanlı onun üstüne atılmak, ona yalvarmak, sevdiği kızın yanına girmek istedi.

Fakat o süratle kenara çekilmiş, mahzenin kapısını çabucak kilitlemiş ve mumu söndürmüştü.

Korkunç bir karanlık içinde kalan delikanlı biraz sonra mumun ileride, mahzenin nihayetinde yandığını gördü. Siyah maskeli kadın:

— Buraya gel, diye emretti.

Turgut sendeliyerek, yıkılarak oraya gitti. Şamdanı bir tahta masanın üzerine koyan Siyah maskeli kadın, bulundukları, mahzenin nihayetindeki merdiven başında parlak ve sert bakışlarını delikanlıya dikmiş ve yanına geldiği zaman ince ve sert bir sesle ihtar etmişti.

— Rahat dur, yoksa fareleri salıvereceğim.

Dudakları titriyen delikanlı inler gibi sordu:

— Fareleri mi?

— Evet, sevdiğin kıızı yavaş yavaş kemirerek dünyanın en korkunç acılarını ona tattıracak olan fareleri.

— Neden, neden yapıyorsun böyle?

Siyah maskeli kadın cevap vermedi. Tahta masanın üzerinde duran sürahidin bardağı su doldurdu:

— Şunu iç ve beni dinle.

Delikanlı itaat etti. Soğuk su biraz yüreğini ferahlattı. Kendisini toplamağa çabaladı. Siyah maskeli kadın sordu:

— Onu kurtarmak istiyor musun?

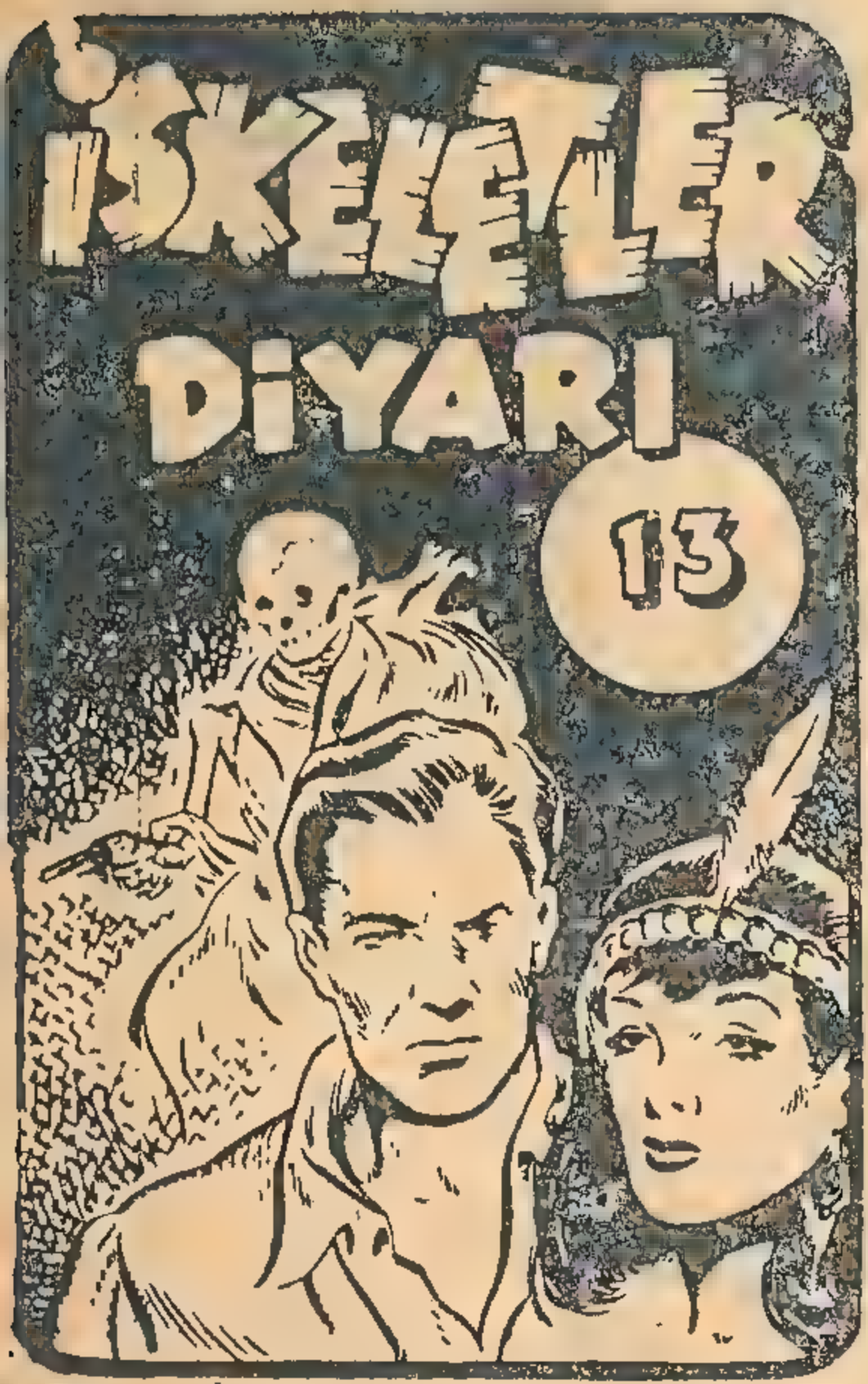
— Onu mu? Evet. Yalvarırım si-

ze.

— Söylediklerimi yaparsan onu kurtarırım. Aksi halde Sevil fareler yiyecek, kemiklerine kadar onu bitireceklerdir.

— Söyleyin bana, ne yapayım?

(Arkası var)

ROBER SON BİR GAYRETLE
DEVE BİR SÖL ATTİ.

ROBERİN
YUMRUĞU
DEV-ADAMA
VİZ GELDİ.
KENDİSİNDEN
ÇOK KÜÇÜK
OLAN KAHR-
MANIMIZI
YERE YATIR-
DI.

BAŞLADI BOĞAZINI SIKMAĞA...

TAM BU SIRADA
UMULMADIK
BİR ŞEY
OLDU.
DEV-ADAM
BİRDENBİRE AYAĞA
KALKTI.

İPLİNİ BAŞINA
GÖTÜRDÜ. VE
SONRA BİRDENBİRE
YERE YIKILDI.
ARTIK NE KI-
PIRDANIYOR, NE
SES ÇIKARIYOR
NE NEFES ALI-
YORDU.

HAYRET..
DEMİK ÖLME-
MİŞİM..

ANLIYAMIYORUM..

HA... YİNE O
ZEHRİLİ OKÇUK.

ROBER
DEVİN ÖLÜ-
MÜNÜN
SEBEBİNİ
HEMEN
ANLADI
FAKAT
BUNLARI KİM
ATİYORDU.
NEYE DEVİ
ÖLDÜRMÜŞ
TÜ?

DEMİK OKÇUK..
LARI ATAN BU
DEĞİLMIŞ...

PEKİ KİM BU? BENİ İS-
TESEYDİ ÖLDÜREBİLİRDİ.
NEYE ÖLDÜRMEDİ? NE
ESRAR DOLU YERDEYİZ
YARABBI.

56

BU TAPINAK ŞEYTA-
NIN EVİ MİDİR NEDİR?

BİRAZ DÜŞÜNSEM ACA-
BA İŞİN İÇİNDEN
ÇIKABİLİR MİYİM?

ARKASI VAR.

İhtiyar Kurdun Masalı

Yazan: M. YAMAN

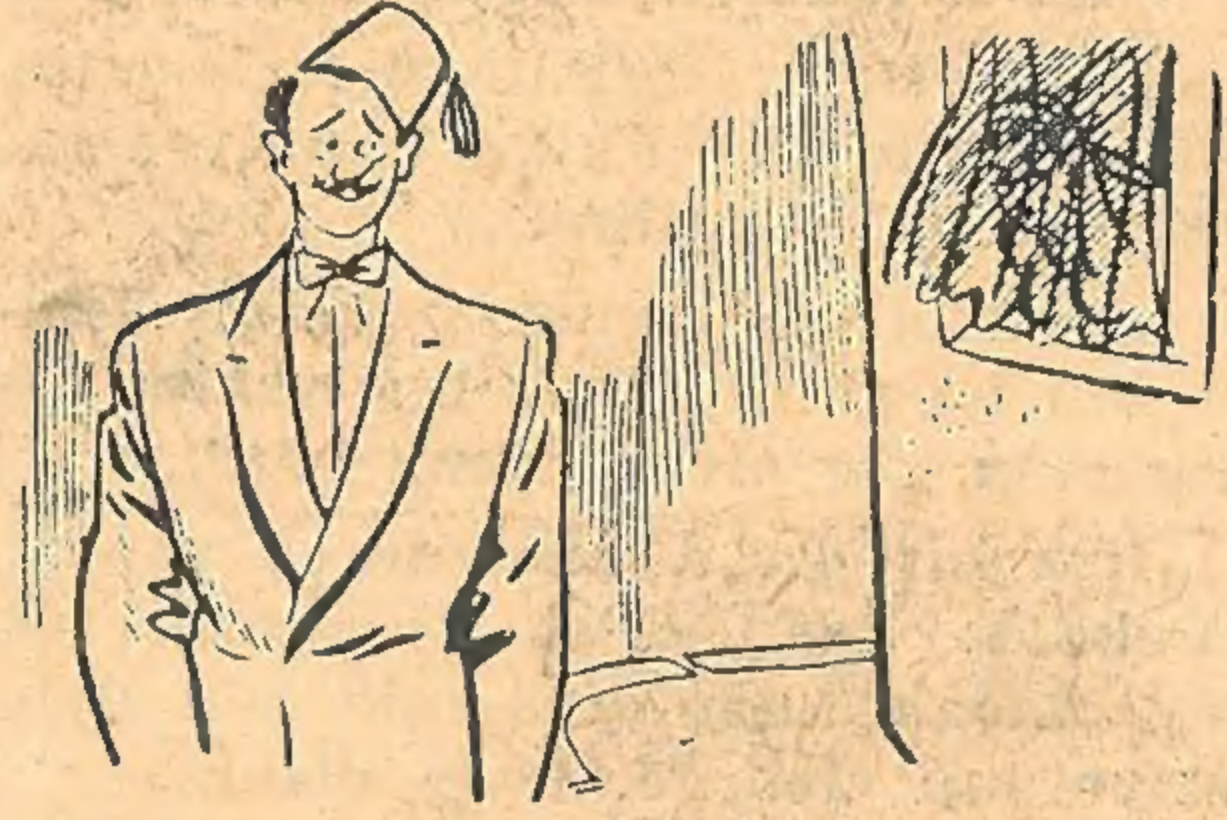
Yetmiş yaşındaki dişsiz delikanlı, yaşları otuzu aşmış arkadaşlarının ortasında, hepsini üzen bir nazdan sonra anlatmağa koyuldu:

— Benim evlenmem büsbütün başka şekilde olmuştu. Bizim zamanımızda eve imam gelir, iki erkek de şahitlik eder, oracıkta bir kızla bir delikanlının nikâhı kıyılır, sonradan imam efendi mahalle kütüğüne ve nüfus kâğıtlarına kayıt düşerdi.

Ben, o tarihte yirmimde vardım galiba. İyi hırlıyamıyorum. Bıyıklarım kaşlarım kadardı. Peder merhum terlikçi esnafındandı. Beni de sayacı olarak yetiştirmek istiyordu. O zamanlar yirmi yaşında bir delikanlının eli ekme tutar, bir iki de çocuğu bulunurdu. Gel gelelim ben haylazın biriydim. Baba fırını ekmeği has çıkartıyor diye kazanç düşünmez, tıraş parası için rahmetli anacıma asılırdım.

Nerede düğün, dernek varsa ben oradaydım. Kazanlar kaynar, zerde, pilâv pişer, sırasında bahşiş de alınırdı. Bir gün yine böyle bir düğündeydim. Bize yakın bir mahallede Molla Beyin kızı Seher evleniyordu. Bu Seher on altı yaşında, yeni yetmiş, sultan gibi, ince, nazik bir kızdı.

Kaç göç olduğu halde ben bu kızla göz göze gelmenin çarelerini bulmuş, Çamlıca sefalarında, araba gezmelerinde sokularak bir ah çekmiştim. Hani yakışıklı delikanlıydım da. Sokaklardan geçerken ka-

fes arkalarında fısıltılar duyar, perdelerin sallandığını sezerdim. Ne yazık ki, benim gibi boş gezenin boş kalfası bir bıçkına kimse kız vermiyordu.

Zavallı anacıma yollatıp Seheri de istemişim, Fakat eli ekme tutmayan bir delikanlıya kız mı verilir?

Ona karşı içimde aşk duyardım. Evlerinin önünden geçer, çaktırmadan pencerelere bakar, babasının gözüne girmek için ne yapmak lâzım geldiğini düşünürdüm.

İşte o gün, benim sevdiğim kıızı, ciğerimin köşesini evlendiriyorlardı. İçimin yanğını belli etmemek için ben de düğüne gitmiştim. Arkadaşlarım bana sevdalı ismini takmışlardı. Ne yapsam aşkımdan yapıyormuşum gibi geliyordu onlara. Hem Seherden ayrı yaşa, hem de alaya alın. Çok canım sıkılıyordu. Bağıma taş basıp düğün evine yöneldim. Allah sizi inandırсын tamam kırk kazan kaynıyordu. Çorba, et, taze fasulye, pilâv, zerde kazanları. Öyle ya, Molla Bey kız evlendiriyor. Kolay mı?

Çok zengin adamdı. Okadar da titiz ve aksi. Aklına koyduğunu yapar, dediğinden dönmezdi. Başlıca merakı da dediğini dediği saatte yaptırmasıydı.

Ben bu adamın gözüne görünmek istemiyordum. Çünkü Seheri istediğimi biliyor, kapılarının önünden sık sık geçtiğimi de çakıyordu.

Biz erkekler tarafında, birkaç arkadaşla yemek vaktini bekliyor, saz dinliyor, sağa, sola bakınarak avunmağa çalışıyorduk. Arkamda ödünç bir elbise, ayağımda arkadaşlardan birisinin ayakkabısı vardı.

Bir aralık düğün halkının telâşla konuştuklarını duydum. Molla Beyin fena halde öfkeli olduğunu, damadın tam saatinde gelmemesine can sıkıldığını söylüyorlardı. Ne olduğunu anlamağa çalışırken Molla Bey erkek davetlilerin arasına geliverdi. Beni tanımasın diye kafamı iğmiştim.

Herkes sırtarak onun yüzüne bakar, iltifat ederken benim küskün veya korkarak baş eğmem, gözünden kaçmamıştı. Suratından düşen bin parçaydı. Galiba beni tanımıştı da. Geldi, geldi, karşımda durup eliyle çenemin altından bir kakma vurup kafamı yukarıya kaldırttı. Ben

olduğumu görünce:

— Peşim sıra gel, diye söylendi. Herif o hırsıyla beni pataklıyacak veya kapı dışarı edecek diye düşünür, burnumun direği sızlarken beni harem tarafına götürdü. Bir merdiven çıkıp bir salona girdik. İmam, şahitler orada. Molla Bey:

— Damadım geldi imam efendi, dedi. Kıyın nikâhı.

Ne olduğumu şaşırmıştım. Adımı, yaşımı, anamı, babamı sorduktan sonra salona açılan bir odanın önünde durdular. İmam efendi içerye üç defa seslendi:

— Allahın emri, peygamberin kavliyle seni istiyen Ali Rıza oğlu Hamide gönlünün rızasıyla varıyor musun?

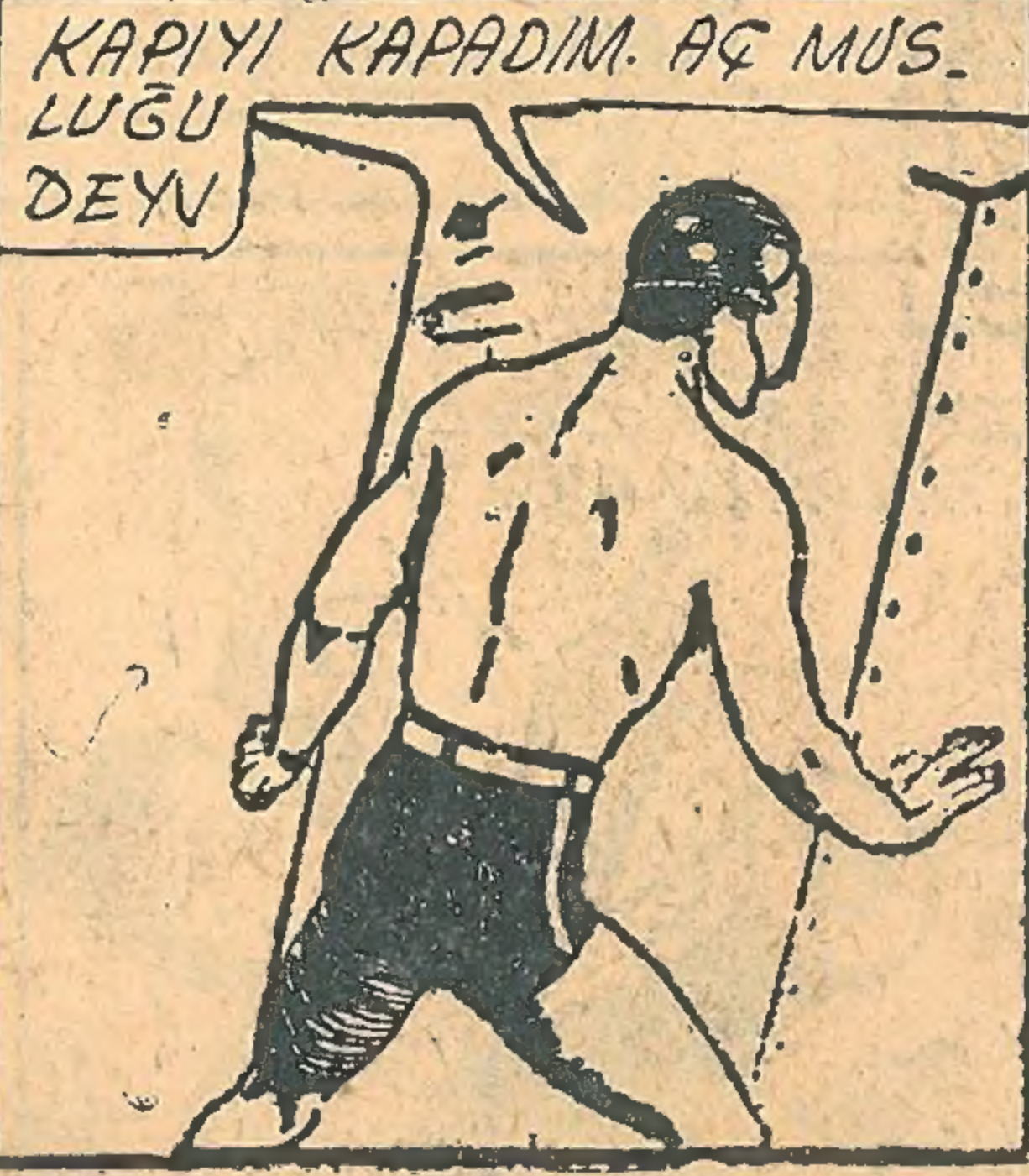
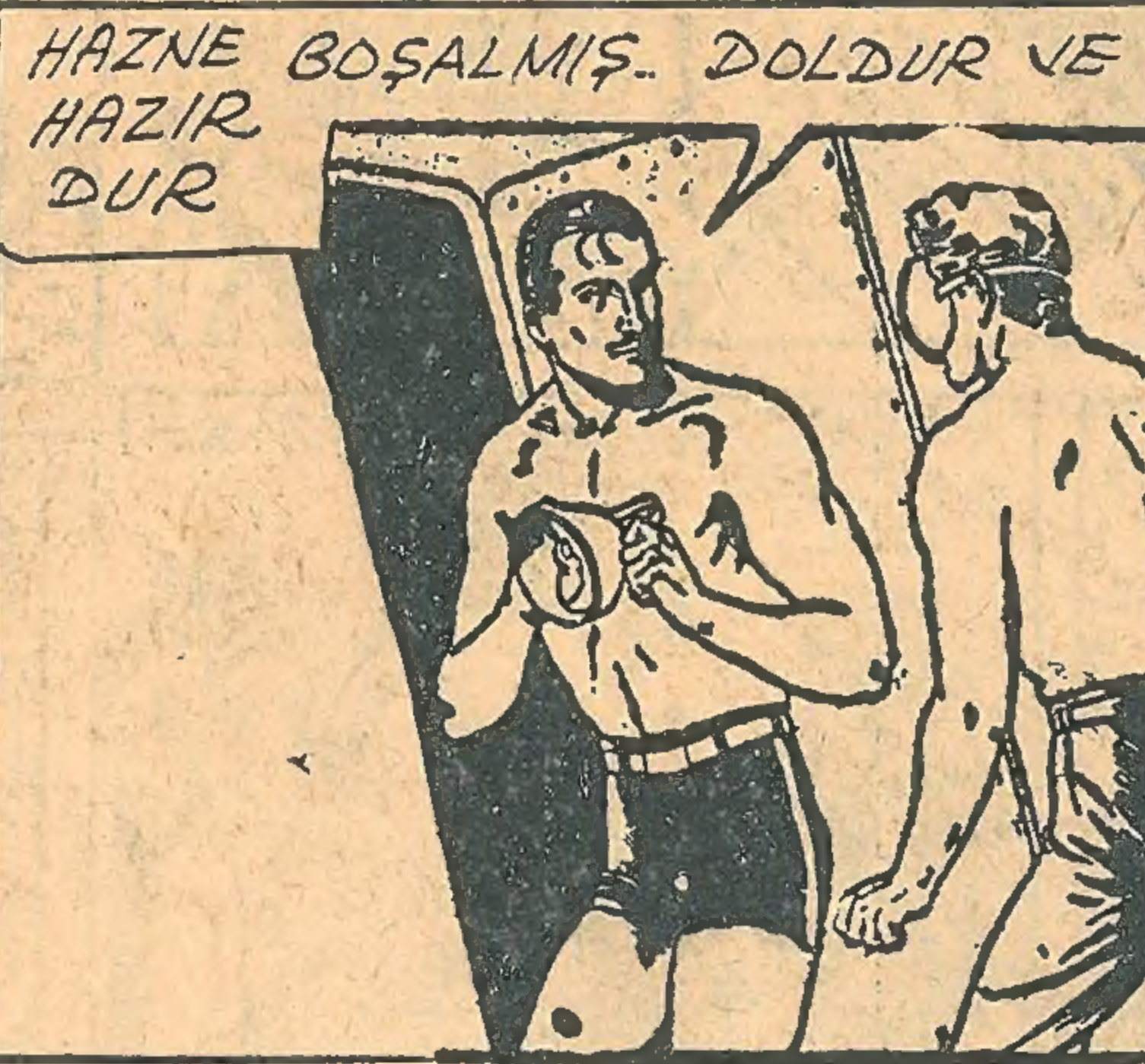
Üçüncüsünde titrek bir mırıltı «Evet» demiş olacak ki, yazıp çizildi, nikâh duası okundu. Kalkıp el öptüm. Alıp beni başka bir odaya götüren Molla Bey karısına kapı arkasında şöyle çıkıştı:

— Evleneceği gün nikâh saatinde bulunmayan damadın bana lüzumu yok. Ben bu delikanlıyı kızıma koca ettiğim gibi adam etmesini de bilirim.

Hamit baba uzun uzun içini çekerek masalını bitirdi:

— Dedigini yaptı rahmetli. O zaman körpe bir kız olan Seher nine-nizi ben işte böyle aldım. Eeeee, Allah bu. Garip kuşun yuvasını yapı-verdi. Kara taş yerine, bağıma sevgilimi bastım.

(5 inci sayfadan devam)

onun canının istediği başkaydı. Her şeyi gözüne alarak telefona koştı ve dünyanın en şahane kadınının numarasını çevirdi.

«Allo . dedi. Marilyn, sen misin? Ben, George. Yataktan mı kalktın yoksa? Oh., Affedersin. Dinle, Marilyn Seni hemen görmem lazım. Anlıyor musun, hemen... Ne dedin? Geç mi oldu? Evet biliyorum ama mesele... Mesele çok mühim de... Sana ne mi söyleyeceğim? Şimdi derhal otomobile atlayıp geliyorum. Sen de o zamana kadar giyinmiş olursun... Seni kapının önünde beklerim.. Tamam mı?. Mükemmel. Eşi bulunmaz bir kızsın...»

Hava oldukça soğuktu. Otomobilin içinde yanyana oturuyorlardı. Kız öyle sokulmuştu, ki onun vücudunun hararetini hisseden George baş dönmeleri geçiriyordu. Onu evine çağırmak için görmek istediğini hatırladı. Hayır, bu bahsi imkânı yok açamıyacaktı.

Birdenbire: «Benimle evlenir misin, Marilyn? dedi. Hemen şimdi...»

Marilyn'in gözleri bir an için parlar gibi oldu. Sonra bir müddet mütereddit bir tavır takınarak düşündü. George'un heyecandan kalbi durmıyorsa...

Nihayet kız yüzünü ona çevirerek: «Evet!» cevabını verdi. Verdi ama George'un da bunu beklerken neler çektiğini Allah bilirdi. Bir nefeste sordu: «Nerede evlenebiliriz?»

«Elbette bir kilise buluruz.. Hele yarın olsun da...»

George: «Hayır, diye parladı. Derhal evlenmek istiyorum, ben...»

Kız şaşırıldı: «Şimdi mi? Gecenin bu saatinde ha? Fakat handiyse sabah olacak, sevgilim...»

«Ben otuz kilometre kadar ileride, bu işi görebilecek bir hâkim tanıyorum. Ne olur, kırma beni...»

Kız bir an durakladı ve sonra: «Pekâlâ» dedi. «Pek romantik bir şey olacak ama mademki sen öyle istiyorsun George. Öyle olsun.»

George sevincinden kabına sığamıyordu.

«İşin hoş tarafı neresi biliyor musun, sevgilim?» derken kız kendine çekti: «Birbirimizi tanıyalı daha yirmi dört saat olmadı ve şimdi evleniyoruz işte...»

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

— Durun! diye bağırdı. Durun, parolayı söyleyeceğim.

Sakat haydut, kıza baktı.

— Öyleyse çabuk olun; artık sabrım tükendi! dedi.

Mis Feyn, bir hamlede söylendi:

— Aramızdaki parola "Valhalla" dır.

Aksak bacaklı adam bir memnuniyet homurtusu duyurarak maşayı Anna'ya iade etti. Yazıhanesine doğruldu; koltuğuna çöktü ve tam elini telefona doğru uzatıyordu ki Dallas ilk defa olmak üzere ağzını açarak:

— Bir dakika Her doktor! dedi.

Sonra kırılmış bir eda ile genç kıza döndü:

— Canım doktor Grund'la oynamakta ne manâ var? Ben artık bu yalanlardan ve düzenbazlıklardan bıktım. Şu parolanın doğruluğunu söyleyin. Yoksa buna işkence yapacaklar görmüyor musunuz?

Genç kız ona doğru koştı:

— Vallahi doğrusunu söyledim. Anlamıyor musunuz Dallas, sizi burada bırakabilir miyim hiç?

Halbuki Dallas, ansızın hiddet içinde haykırdı:

— Çekil geriye!

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE !..

FRİDA GÜNDEN GÜNE GÖZÜME GİRİYORSUN SENİ DAHA ÇOK SEVİYORUM. BU CESA-RETİN İÇİN DİKKAT SANA MA-DALYA VER DİRECE-GİM

56

YÜZBAŞIM YOKLAMADA ALTI KADIN VE DOKUZ ERKEK NOKSAN.. SÜ-KÜNET GERİ GELDİ

HAYRET.. BEN DAHA FAZLA EK SIK VAR SANIYOR DUM.

KURTULABİLENLERİ SAY-DIM. GERİ KALANLARIN HEPSİ GAZ ODASINDA KALMIŞLAR.. ÜSTLERİNE DE BİNA YIKILMIŞ..

İYİ OLMUŞ..

ARKADAŞLARINIZDAN BAZIS KAÇTI.. BUNLAR SİZİ HİÇ DÜŞÜNMEYEN NANNISSUZ İNSANLAR.. TABİİ DERHAL YAKALANACAK VE CEZALARINI GEKECEKLER. BUNUN KÜNÜ SİZİN GEKECEĞİNİZİ BİLMİYORLAR MIYDILAR?

BİRAZ SINIR

ONLA-RIN YE-RİNE HESAP VERMEK TEN SE-KİNME-YİZ. ZATEN İSTER ÇEKİNİN İSTER ÇEKİNMEYİN KA-ÇANLARIN YERİNE ALTI KADIN VE DOKUZ ERKEK KURŞUNA DİZİLE-CEKLER..

BÜTÜN ESİRLER SANKİ "HEPİMİZ ÖLMEĞE HA-ZIRIZ" DER GİBİ İLE-Rİ ATILDILAR

HEPİNİZ ZİR DELİSİ-NİZ.. İÇİNİZDEN ÖL-DÜRÜLECEKLERİ BEN SEÇE-ĞİM.

VOLF KURŞUNA DİZİLECEK-LERİ TEKER TEKER AYIRDI. AYRILANLAR ARKADAŞLARININ GÖZYAŞI İÇİNDE VEDA EDİYORLARDI.

ALLAHA İS-MARLADIK.. BEN MEMLEKE-TİMİZİ GÖRECE-KEŞKİ BU HE-ĞİM. KIZINA KAR-I RİFLERE HÜCUM NA İZTIRAP ÇEK ETELEYDİK MEDİGİNİ SÖYLERİM.

MİŞELİN FRANZA'YA SOKULDU. ŞİMDİ KADINLARDAN ÖLECEKLER SEÇİLECEKTİ. İKİSİ DE HEYECAN İÇİNDEYDİLER.

BÜTÜN BUNLARI ANNENİN KURTARMAK İÇİN YAPTIK. ALLAHA DUA ET GÖZÜ-NÜN ÖNÜNDE ÖLDÜRÜL-ME-SİN..

MİŞELİN BANA YARDIM ET. KENDİNİ KAYBE-DECEĞİM.. ANNEMİN ADINI SÖYLERSE KEN-DİMİ TUTANIAM VOLF'UN ÜSTÜNE ATILIRIM. NE YAPMALI..?

ŞİMDİ KADINLARI TOPLUYOR.. ALLAHIN NEYDİ BİZİM GÜNA-HIMIZ. BUNLARI BAŞIMIZA GE-TİRDİN..? SİNİR LERİ-NE HÂKİM OL SEV-GİLİM..

SEN DE DIŞARI ÇIK.. ÖTERİLE-RİN YANINA GİT İHTİYAR.. ÖYLE DİKDİK YÜ-ZÜME BAKMA.. HAYIR HAYIR

NEYSE MİŞELİN VOLF'UN ÖNÜNE ATILDI. VOLF ALE-NİN HAREKETİNİ VE YÜ-ZÜNÜ GÖRMEDİ.

(NEYE ONA DOKUN-MAYIN RICA-EDERİM.. DA.

ÜSTÜME İLK ATILAN O OLDU.. İNTİKAMINI KEN-DİM ALACAĞIM MÜSAADE EDER-SENİZ. HEMİ SORAR BU MESELENİN ÇÖZÜLMESİNE ÇALIŞIRIM.

PEKİ FRİDA İSTEKLE-RİNDEN Bİ-RİNİ YERİ-NE GETİR-MEK BENİM İÇİN BİR ZEVTİR.

AN SARARMIŞTI. MİŞELİN YANINA YAKLAŞTI.

OH ÇOK ŞÜKÜR BU SEFER DE ATLATTIK.

ALEN-DEN ÇOK KORK-TUM.

ADALET YERİNİ BULDU. GERİ KALAN KÖPEKLER AVUSTURYADA BIRKENAU ADLI BİR KASABA CNA-RINDA KURULAN KAM-PA GÖNDERİLECEK..

GERİ KALANLAR NERE-YE NE KÖTÜ YERE GÖNDERİLECEKLERİNİ DÜŞÜNÜYOR, ÜZÜLÜYOR LARDI.

KAMPIMDAN ŞİKAYETÇİ MİYDİNİZ..? ÖYLEYSE BU YENİSİNDE GÜNÜ-NÜ ZÜ GÖRÜRSÜNÜZ.

ARKASI VAR

56

İKİ AŞK ARASINDA

SENİN HAFIZAN KUVVETLİ DEĞİL !.. O İLK GÜN ONUNLA KARŞILAŞTIKTAN SONRA YAZDIĞIN MEKTUP ÇANTAMDA BAK OKUYAYIMDA DİNLE : SEVGİLİ MIRMA BUGÜN ARZUN ÜZERİNE TEHLİKELİ KADINA ÇİÇEKLERİ GÖNDERDİM. BANA KALIRSA. OYNADIĞIMIZ OYUNA HEMEN KANDI. PLANIMIZ MÜKEMMEL İLERLİYOR. ŞİMDİ BU ÇİÇEKLERİ SANA GÖNDERİYORUM. ŞUNUDA TEKRAR EDEYİM Kİ O KADIN NEKADAR MELEK YÜZLÜ OLURSA OLSUN KATİYEN BENİ KENDİNE RAM EDEMEZ...

TOM KORKUSUNU GİZLEMİĞE MUAFFAK OLAMAZ. CEVAP VEREMEYİNCE KIZIN İÇİNE ŞÜPHE DÜŞER.

HER ŞEY YOLUNDA GİTTİ AMA ARTIK BU HİKÂYE BİTSİN SENİ TEMİN EDERİM Kİ BU LURENLE SON GÖRÜŞMEMİZDİR.

LUREN. MIRMA ARTIK SENİNLE BULUŞMAMAGA KARAR VERDİ. AMA BİLMEM BEN YAPABİLECERMİYİM?

YAPMALISIN. MİRMANIN İSTIRAP ÇERMESİNİ İSTEMİYORUM. ŞİMDİDE BİZE BAKIYOR.

ÇÜDE SİNİRLİYDİ. GECE DURGUN GEÇİYORDU. TOM İLE LUREN DÂNS ETMEKTE MİRMA DA MASA-DAN ONLARA BAKMAKTADIR.

LUREN HİÇ OLMASSA MUSADE ET SANA MEKTUP YAZAYIM VE TELEFON EDEYİM.

BEN ÇOK YAKINDA BELKİDE YARIN HAREKET EDECEĞİM. AMÇALARIMLA OTURAMIYACAM, ONLAR BENİ ANLAMİYORLAR.

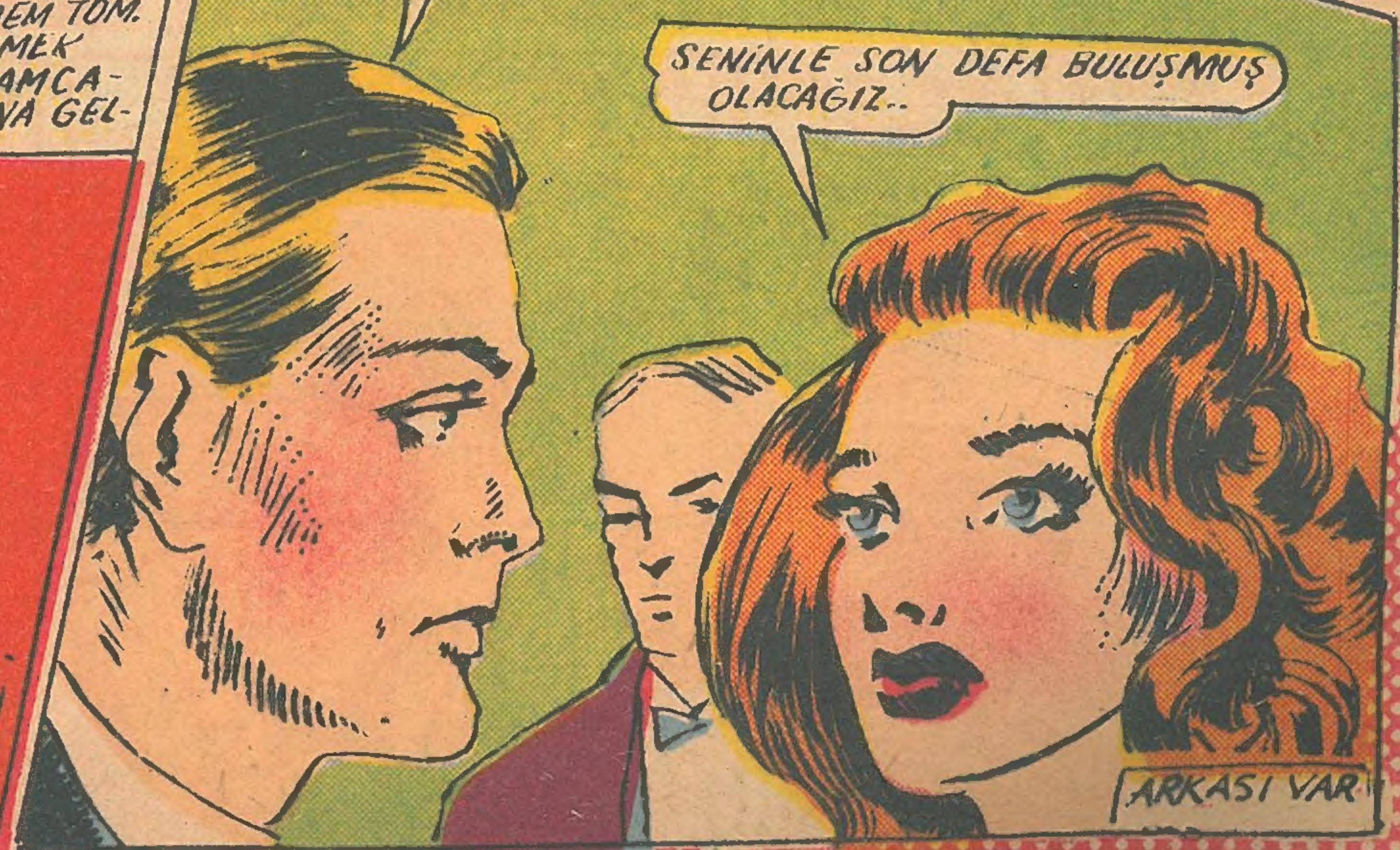
NEREYE GİDECEKSİN? NE YAPACAKSIN? AKIN BİR DELİLİK ETME...

BENİM HİÇ BİR ŞEYDEN KORKUM YOKTOM. NEREYE GİDECEĞİMİ SANA SÖYLEMEM TOM. YALNIZ SANA VEDA ETMEK İSTERİM. BU GECE AMÇALARIM EVDE YOK. BANA GELMEK İSTERMİSİN!

TABİİ GELİRİM.

SENİNLE SON DEFA BULUŞMUŞ OLACAGIZ..

ARKASI VAR